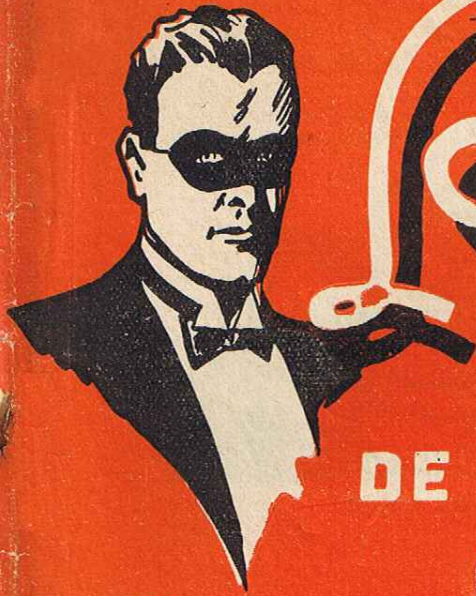

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Chinese Schatkamer

Nr 2081

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschiјnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Chinese Schatkamer

HOOFDSTUK I.

CHINESE SPIONNEN

In de late avond van een lentedag, die eigenlijk te warm was geweest, stapten drie reizigers uit de trein, die zo-even uit Hongkong was aangekomen, begeleid door een zeer zonderlinge, maar toch in China volstrekt niet ongewone melodie, die van het kanon.

In de onmiddellijke nabijheid van de internationale concessie ratelden enige machinegeweren, bediend door Chinezen, in afgedragen, slordige uniformen.

Zij hadden zich opgesteld in een oud, reeds half in puin geschoten huis, toebehorend aan een Chinees, wiens

ondergang dit ongetwijfeld betekende, maar die met een rustig, geel, smal gezicht op enige passen afstand stond toe te zien, en blijkbaar wachtte op de volgende granaat, die aan het hele geval een einde zou maken, aan de mitrailleurs, aan de slordige soldaten en aan zijn huis, met alles wat het bevatte, hem zelf niet buitengesloten.

Met lange tussenpozen sloeg met een rommelend, dreigend gedaver ergens een granaat in.

Die granaten waren afkomstig uit Japansse kanonnen en bedoeld voor de

Chinese wijk, helemaal in het Zuiden van Shangai.

Waar die mannen achter hun machinegeweren eigenlijk op schoten, was niet zeer duidelijk, want van de Japanners was niets anders te zien dan een kanonneerboot bij de monding van de Gele Rivier, en die lag op vele mijlen afstand, onbereikbaar voor zulk klein geschut.

De drie reizigers, allen blanken, die er tamelijk vermoeid uitzagen, schenen zich al heel weinig aan te trekken van het kanongebulder en van het scherpe ratelen der twee of drie machinegeweren, daar ergens hoog in een Chinees theehuis.

Zij pakten hun geringe bagage bijeen, sloegen de diensten af van een paar haastig toesnellende koelies en repten zich naar de uitgang van het niet al te grote station.

Op het schaars verlichte plein voor het station was het vrij druk.

De drie reizigers, die Engelsen waren, behoefden er zich dus niet over te verwonderen, dat er vier of vijf dicht-bijeen staande Chinezen, gekleed in lappen, die iets beter dan vodden, maar heel wat minder dan kleren waren, naar hen keken met ogen, die alles verrieden, behalve vriendschap!

Maar zo was het altijd geweest; het was misschien thans iets erger dan vroeger en zij bekommerden er zich dan ook in het geheel niet om, maar stapten, zo vlug zij konden, in een haveloze taxi, en lieten zich naar het King Charles Hotel rijden.

Men ontving hen daar als het ware met open armen, want iedere Engelsman, die niet wegens dringende zaken in Shangai moest zijn, verliet die stad zo spoedig hij maar kon, in afwachting, dat de « ruzie » tussen Japan en China, of liever tussen de Japanse militairisten en de Chinese bandieten-generaals geëindigd was.

Het wordt tijd, dat wij de drie mannen bij de lezer introduceren.

De man met de grijze ogen en de houding van een vorst, maar een vorst, die veel aan sport deed, was John Raf-

fles, alias Lord Lister, door een reeks van gebeurtenissen, die hij zelf allerm minst had kunnen beïnvloeden, naar deze pool van vuur en bloed gebracht.

Hij, die kleiner was, met zijn blauwe ogen en zijn bijna meisjesachtig gelaat, was zijn trouwe vriend Charles Brand.

De derde tenslotte, de man, met schouders van een Hercules, en die bijna een hoofd uitstak boven de beide anderen, was James Henderson, die eigenlijk van alles mocht heten: vriend en dienaar, chauffeur en kok!

De mannen zagen er ongeschoren en tamelijk verveest uit. Dat kon niemand verbazen, die kennis zou hebben genomen van alles wat het drietal was overkomen, sedert zij een paar weken tevoren met hun vliegmaschine waren neergestreken in een onherbergzaam gedeelte van dit reusachtige rijk, dat voor negen-tiende nog volmaakt onbekend is.

Aanvankelijk was het een van de plannen van Raffles geweest, die plotseling bij hem opkwamen en die hij wilde ten uitvoer brengen, ondanks alle schijnbare moeilijkheden.

Ditmaal hadden zij betrekking gehad op de schatten, geroofd uit het graf van Keizerin Tzoe-Hsi.

Het kan als bekend worden verondersteld, dat die parelen en juwelen en die prachtige gouden versierselen niet eens zolang geleden waren gestolen door grafschenders, van wier persoonlijkheid men niets anders te weten had kunnen komen, dan dat zij stellig tot het Chinese ras hadden behoord.

Om een deel van die schatten of desnoods om iets anders, in het bezit van de grafrovers, was het Raffles te doen geweest en hij en zijn twee vrienden waren opgestegen met « De Duivel der Lucht ». De landing echter was mislukt en van dat ogenblik af begonnen de tegenslagen zich op te stapelen.

Het zwaarste en gevaarlijkste avontuur was wel geweest de overval op een trein, met ongehoorde brutaliteit ondernomen door bandieten uit de bergen, op nauwelijks vier uren gaans van Nanking.

Met de grootste moeite had Raffles zich zelf en de andere gevangenen weten te bevrijden uit de klauwen der bandieten, wier aanvoerder een lid bleek te zijn van de zeduchte, geheimzinnige Broederschap van de Gouden Trap.

Die leider werd bij de ontvluchting gedood, maar de Broederschap kon men onmogelijk uitroeien, en Raffles had er op een vreselijke wijze mee kennis gemaakt in de zoeven genoemde stad, toen hij zocht naar de grafschenders.

Of hij ze wel ooit gevonden heeft bij die gelegenheid, zal wel nooit worden uitgemaakt, maar in ieder geval kwam hij in aanraking met vrienden van de bandieten en hij wist hun een zeer hoog bedrag aan geld en juwelen te ontfuselen.

Weer volgde een vlucht. Zij konden de trein veilig binnengaan, die hen naar Shangai bracht en hier hadden zij niets anders te doen, dan op de boot te wachten, een stoomschip van de Red Star Line, dat over zes dagen naar Southampton zou vertrekken.

Tenminste, dat meenden zij.

De toekomst zou spoedig bewijzen, dat het in een land als China, nooit goed is langer dan een paar minuten op de gebeurtenissen vooruit te lopen.

De ober van het hotel bleek een Italiaan te zijn, de portier was een Griek, de ontvangstchef was een Engelsman, twee kellners waren Oostenrijkers en zo is het steeds in de hotels in het verre Oosten.

Allen echter spraken zij tamelijk goed Engels, en Raffles en Brand werden dan ook spoedig naar twee goede, naast elkander gelegen kamers gebracht en James Henderson kreeg een kamer naast de hunne gelegen.

Toen Raffles de volgende morgen wakker werd, was het eerste wat hij hoorde, het zingen van een liedje, dat destijds te Londen zeer populair was.

Raffles keek Brand glimlachend aan en zei zacht:

— Onze reus schijnt in zijn humeur te zijn.

Inderdaad geleek het veel op een jubelzang, die daar zoeven was aangeheven door de reus, die zich blijkbaar aan het wassen was, want men hoorde een geluid, alsof in een dierentuin een jong nijlpaard rondplaste in zijn kom.

Maar het zingen bleef plotseling stil en toen werd er tamelijk heftig op de tussendeur geklopt en dadelijk daarna stak Henderson zijn hoofd nog vol zeep en druipend van water, om de hoek.

Zijn gelaat stond allebehalve naar zingen, toen hij op een eigenaardige zachte en verschrikte toon zei:

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, maar er staat daar een kerel op straat...

— Wat voor kerel? vroeg Raffles verbaasd.

— Die priester van Boeddha, die ik letterlijk gesproken heb uitgekleed, en die zo boos op mij was.

Raffles bleef uiterlijk kalm, maar Brand kon 'n gebaar van heftige schrik niet onderdrukken.

Hij dacht weer terug aan de zware dagen, die achter hen lagen, toen Henderson geheel alleen, en na ternauwernood aan de beul te zijn ontsnapt, door de bergen trok, als een trouwe hond zijn meester opsporend, en daarbij een ontmoeting had gehad met 'n boeddhapriester, die hij van zijn kleren had beroofd en gebonden en gekneveld op de weg had achtergelaten.

Zij hadden deze man een paar dagen later teruggezien in het huis, waar Raffles het geld wist machtig te worden uit de handen der bandieten en er mocht niet aan worden getwijfeld of ook hij behoorde tot de gevreesde Broederschap, zo hij er al niet een invloedrijk leider van was.

Raffles was dadelijk naar het raam gestapt en had heel voorzichtig het overgordijn een weinig opgetild.

Hij zag nog juist hoe een zwaar gebouwd en in een wit gewaad gestoken Chinees, met een eigenaardig hoofdedksel van zwart gelakt leer op, snel een paar woorden wisselde met enige lieden, die eruit zagen als koelies, en toen haastig verdween in een der zijstraten, die uitkwamen op het plein, waaraan het station gelegen was.

Raffles liet langzaam het gordijn zakken.

Zijn gelaat stond ernstig.

Hij keek naar Henderson, die onhandig en blijkbaar verlegen, met zijn handdoek zijn rode kop droogwreef en vroeg:

— Je hebt die priester gezien, zag hij jouw ook?

— Ik ben er bang voor, Mylord! Ik had de gordijnen helemaal op zij geschoven en stond voor het raam te brullen als een leeuw, idioot die ik ben! Het was van louter vreugde, dat alles achter de rug was, het spijt mij.

— Je bedoelt natuurlijk, dat het je spijt, dat je je aan die man vertoond hebt, en daar is ook zeker reden genoeg voor, James! hernam Raffles, zijn wenkbrauwen fronsend.

— Geloof je, dat wij er last door kunnen krijgen, vroeg Brand.

— Last? herhaalde Raffles schamper. Nu, men zou bijna zeggen, dat je geen ervaring hebt van geheime, Chinese Bonden. Maar klagen helpt niet. Wij zijn onvergeeflijk dom geweest, door ons spoor niet voldoende uit te wissen, nadat wij Nanking, hadden verlaten!

— Maar wij zijn per auto uit de stad gevlucht: Niemand volgde ons, merkte Brand op een toon van wanhoop op.

— Je vergeet, dat er iets is, nog vlugger dan een auto en dat is de telegraaf. De Broederschap van de Gouden Trap heeft overal haar vertakkingen, overal haar volgelingen. Zodra die zaak te Nanking bekend was, hebben de schurken daarginds naar alle grote steden bericht gezonden.

— Wat zouden hun bedoelingen zijn? vroeg Brand neerslachtig.

— Dat ligt nogal voor de hand, dunkt mij, in de eerste plaats zullen zij weer in handen willen trachten te krijgen, wat ik kun ontnomen heb en daarna zullen zij zich willen wreken.

— Het is bijna een lichtpunt, dat zij geen omgekeerde volgorde in toepassing brengen! zei Brand spottend. Nu hebben wij misschien nog een kans, dat zij ons laten lopen, als zij het geld weer hebben.

— Maar ik denk er niet aan, om het hun weer terug te geven, Charles! zei Raffles kalm. Als wij het slim weten aan te leggen, kunnen wij hun nog wel ontlopen.

— Het duurt nog zes dagen vóór de boot gaat! wierp Brand tegen. In die tijd kunnen wij tien malen overhoop gestoken zijn.

— Wij gaan onmiddellijk naar de Engelse Wijk en zullen daar een boot trachten te huren, die ons naar Japan of naar een andere, veiliger havenstad in China kan brengen. Maar in de eerste plaats is het nodig, dat wij scheiden. Wij moeten niet bij elkaar blijven.

— Waarom? vroeg Brand verschrikt.

— Omdat wij het gevaar vergroten, door bij elkander te blijven! antwoordde Raffles laconiek. Als wij alle drie onze eigen weg gaan, moeten zij drie wegen volgen, in plaats van één.

— Hoe denk je die scheiding?

— Henderson moet afzonderlijk in een der kleine logementen in de Engelse concessie trekken. Waarschijnlijk zullen zij hem nagaan, en op die wijze worden zij ons spoor bijster. En daar ik het geld bij mij denk te houden, is alles op deze wijze het beste geregeld.

HOOFDSTUK II.

DE VERDWIJNING VAN HENDERSON

Er was een afspraak gemaakt, dat Henderson in het kleine logement aan de Haven zou blijven, en dit slechts zou verlaten twee malen per dag, om in het naburige postkantoor poste-restante een bericht voor Raffles te deponeren, dat alles met hem in orde was.

Een bediende van het grote hotel zou het daar gaan halen.

Raffles wilde drie dagen wachten en vervolgens naar Peking vertrekken, niet met de trein, daar hij er zeker van kon zijn, dat de stations onder toezicht stonden van de alomtegenwoordige Broederschap, maar aanvankelijk per schip en later, als het kon, per trein of per auto.

Henderson had in opdracht gekregen, in de ochtend van de vierde dag nauwkeurig om half zeven, aan het begin van een eenzame stijger te komen, waar de door Raffles gehuurde motorboot zou liggen.

Maar op de tweede dag geschiedde er iets, dat al de plannen van Raffles volkomen wijzigde.

De tweede poste-restante kennisgeving van Henderson bleef uit.

De Europese kellner, die door Raffles naar het hulppostkantoor bij de Haven was gezonden, kwam met lege handen terug.

Niet zodra had de man, die de boodschap gebracht had, zich verwijderd of Raffles ging, zo snel hij kon, met de lift naar de grote hall, waar hij Brand bezig wist met het melancholiek doorbladeren van de laatste Engelse sport-

tijdschriften die ongelukkiger wijze een paar maanden oud waren.

Er zaten daar maar zeer weinige reizigers en Raffles kon dan ook ongemerkt tegen Brand fluisteren:

— Ik vrees, dat er iets met Henderson gebeurd is. De kellner is zonder bericht teruggekeerd.

Brand liet zijn blad langzaam zakken en keek Raffles met een blik van stom verwijt aan.

Deze begreep dadelijk de betekenis van die blik en zei tussen zijn opeengeklemd tanden:

— Ik ga onmiddellijk naar dat logement, Charles! Het kan mij nu niets meer schelen of ze mij volgen. Toch zal ik mij vermommen, om mijn kansen zo groot mogelijk te maken. Vind ik hem niet in het logement, dat moet er iets zijn gebeurd, want hij had strenge orders, om het alleen te verlaten, als het onmogelijk anders kon.

— Wat zal ik doen?

— Wachten op mijn terugkomst! Misschien maken wij ons nodeloos ongerust.

Een half uur later ongeveer, zag hij een man door de vestibule lopen, tamelijk haveloos gekleed, met een gele hangsnor, die hem in het langslopen, voor alle anderen ongemerkt, een knip-oogje toewierp.

De portier keek die onbekende bezoeker argwanend aan, maar hij liet hem toch ongemoeid de grote draaideur uitgaan.

Raffles had op straat gekomen, een peukje sigaar tussen de lippen gestoken, zijn pet schuin over zijn hoofd getrokken en slenterde nu de straat af.

Nog altijd werd er geschoten, maar met lange tussenpozen.

Nu en dan overtuigde Raffles zich er voorzichtig van of hij niet werd gevolgd.

Voor zover hij kon nagaan, was dit niet het geval.

Het duurde omstreeks een half uur, voor hij de haven bereikt had en het kleine logement naderde, dat bestuurd werd door een roodharige Ier, die er allesbehalve vriendelijk uitzag, met zijn nek als van een stier, zijn laag voorhoofd en zijn brede kaken.

Het bleek, dat de man de enige Europeaan in zijn eigen inrichting was, met uitzondering van een haveloze meid, die misschien mooi zou zijn geweest, als zij maar iets meer zorg aan haar uiterlijk had besteed.

De waarheid gebiedt te verklaren, dat zij daar niet veel gelegenheid toe had, want toen Raffles het logement binnentrad, boende zij de vloer in de buurt van het buffet, waarover mijnheer Pat Murphy gebogen stond, met een krom pijpje tussen de dikke lippen en een rimpel tussen zijn groenige ogen.

Het was duidelijk, dat de heer Murphy niet zeer in zijn humeur was, die middag.

— Bier of whisky? waren de eerste woorden, die hij tot de bezoeker richtte.

— Geen van beide! antwoordde Raffles kortaf.

— Je bent toch een zeeman?

— Dat ben ik!

— Maar je hebt helemaal geen kof-fiekop en veel eerder een jeneverkop! Hoe zit dat?

— Ik kom niet om te drinken, alleen om te vragen! Je hebt hier twee dagen een man onder je dak gehad, die de naam Brewer opgaf. Een grote kerel, iets van jouw eigen slag. Is hij thuis?

— Neen, niet thuis!

— Weet je waar hij is?

— Geen flauw idee. Ik ben geen ondermeisje.

Op dit ogenblik kwam het slordige dienstmeisje een weinig uit haar gebukte houding overeind, veegde een sliert blond haar uit haar ogen, en het zag er uit, alsof zij iets wilde zeggen.

Raffles had heel goede ogen en hij zag, dat een der lompe schoenen van de kroeghouder een stukje van achter de zinken toonbank tevoorschijn kwam en het meisje, tamelijk onzacht, in de lenden trof, zo dat zij zich dadelijk weer met haar boender en wateremmer bemoeide.

Raffles hield zich of hij volstrekt niets gemerkt had en vroeg verder:

— Hoe lang geleden is hij dit logement uitgegaan?

— Dat zal een stijf kwartiertje zijn! Moet je hem hebben?

Raffles keek de kerel eens goed in het wit van zijn ogen. Hij wist, dat de man loog, maar dat kon hij hem moeilijk bewijzen en misschien was het ook wel voorzichtiger, niets van wantrouwen te laten blijken.

Het stond van dit ogenblik voor hem vast, dat die roodharige Ier misschien wel niet rechtstreeks betrokken was bij hetgeen Henderson was overkomen, maar er toch in ieder geval kennis van droeg.

Wat er was geschied met Henderson, hij kon het slechts gissen. Maar voor zover hij de methodes van de Chinezen kende, hadden zij de reus niet aanstonds gedood; zij hoopten waarschijnlijk voordelen uit hem te trekken, die een levend man wel, maar een dode onmogelijk kan verschaffen.

En nu begreep Raffles ook, dat hij zich aan een groot gevaar had blootgesteld, want die rode kerel, met zijn gluisperige tronie, moest na zijn eerste vraag al begrepen hebben, dat hij er groot belang bij had, te weten wat er van zijn hotelgast terecht was gekomen.

Raffles begreep, dat hij doortastend moest handelen. Het diende tot niets meer, geheimzinnigheid te betrachten. Hij trad op de toonbank toe, leunde er zover overheen, tot hij oog in oog stond

met Pat Murphy, en begon langzaam en nadrukkelijk :

— Je moet eens een ogenblikje naar mij luisteren, man. Die Brewer is mijn vriend en ik ben bang, dat er iets met hem gebeurd is. Hij had je huis geen ogenblik mogen verlaten, met uitzondering van enige minuten per dag. Dat hij het toch gedaan heeft, bevalt mij niet. En nu mijn vraag, weet je waar hij is, of kun je het vermoeden ? Ik zou je raden, mij naar waarheid te antwoorden, want het zou je kunnen opbreken, als je mij voor de gek hield.

Pat Murphy mocht zijn wie hij was, maar bang was hij zeker niet. Hij leunde op zijn beurt wat voorover en antwoordde met een spottend lachje :

— Ik heb me nog nooit vrees laten aanjagen en zeker niet door zo 'n kerel als jij bent. Wat kan het mij schelen, wat jouw vriend Brewer heeft uitgehaald ? Is hij een klein kind, dat ik aan een handje moest vasthouden. Hij is uitgegaan en meer weet ik er niet van. En als je toch niets drinkt, dan zul je wel zo goed zijn mijn kroeg te verlaten ! Van zulke kale jakhalzen als jij er een bent kan ik niet bestaan.

Raffles boorde nog eenmaal zijn blik in de groenachtige diepten van die dicht bij elkaar staande, onbetrouwbare ogen, toen richtte hij zich op en maakte aanstalten om heen te gaan.

De kleine, lage gelagkamer was op dat ogenblik geheel verlaten, met uitzondering van een oude, geheel kaalgeschoren Chinese, die in een hoekje bij een der ramen, half dommelend, een zware, zwarte sigaar zat te roken.

Het gesprek was wel op dreigende, maar toch op zeer zachte toon gevoerd en de oude man had er blijkbaar niets van verstaan.

Raffles keek nog eens rond, keek neer op de diepgebogen rug van het meisje in haar voddige japon en ging langzaam, zonder een woord te zeggen, het kleine logement weer uit.

Raffles volgde de kade langs de Wangpoe, in de richting van de watertoren, met in zijn hart een dof, pijnlijk gevoel, dat geen wroeging was, maar

toch iets, dat er verdacht veel op geleek.

Door zijn besluit was Henderson in een zeer gevaarlijke toestand geraakt en niemand kon zeggen, waar dit op zou uitlopen.

Daarop keerde hij plotseling op zijn schreden terug en bereikte langs een omweg het logement weer, maar thans aan de achterzijde.

Er was daar een soort van binnenplein, waarop talrijke huizen en kroegjes aan de kade uitkwamen.

Er was hem iets te binnengevallen, de zonderlinge, bange blik van dat morsige kind, met haar verward, blond haar, de grauwe vegen in haar gezicht, haar werkhandsen en haar slaafse onderworpenheid.

Hij moest met haar spreken, misschien wist zij iets !

Langs de muren sluipend, bereikte hij een soort van washok, een kleine uitbouw naast de keuken van het logement, waaruit een benauwde lucht kwam van knoflook, geroosterd vlees en sterk gekruide vis, niet al te vers, volgens de Chinese smaak.

Nu en dan zag hij het gezicht van de Chinese kok, die ijverig bezig was voor zijn fornuis.

De deur van het washuis of de bijkeuken stond op een kier en hij hoorde het gerucht van glaswerk, borden en schotels, die worden omgewassen.

Door de hete damp heen zag hij vaag een gedaante voor een grote, zinken tell met de mouwen omgeslagen tot over de ellebogen.

Hij duwde voorzichtig de deur wat verder open en wenkte het meisje, dat dadelijk met 'n gebaar van grote vrees, de vinger op de lippen legde en hem met dodelijk ontstelde wijdgeopende ogen aankeek.

Zij kwam in de deuropening staan, met de linkerhand op het hart gedrukt en vroeg, telkens achter zich kijkend :

— Wat wil je ? Als hij je hier met me ziet praten, slaat hij me dood !

— Je weet wat ik wil ? Hoe heet je ?

— Jane Taylor.

— Luister dan! Je weet waarvoor ik kwam en jij weet iets van mijn vriend Brewer; als je het mij zegt, dan zal ik je rijk belonen!

Raffles wilde weer iets zeggen, toen zijn reukorgaan geprikkeld werd door een eigenaardige lucht, die van opium, als zij brandt.

Zijn blik ging vliegensvlug in het rond en nu zag hij een vrij grote thee-kop staan, gemaakt uit het dikke porcelein, dat men daarvoor meestal gebruikt en die tot de rand met kokend water was gevuld.

Hij bracht de kop onder zijn neus en snoof de geur op.

— Ik dacht het al, opium, mompelde hij. Hem een kop thee aangeboden met opium er in nietwaar?

Het meisje, als bedwongen door de heldere, grijze ogen tegenover haar, knikte stom. En toen zei zij, heel vlug, hees fluisterend en telkens naar de tussendeur kijkend:

— Twee uur geleden hebben we hem de thee gebracht, natuurlijk is hij toen gaan slapen. In een taxi hebben ze hem weggebracht en dat is alles wat ik weet, op mijn woord! Maar als hij er achter kwam, dat ik je dat beetje verklaapt had, dan zal hij me zeker vermoorden!

— Waarom loop je niet weg, Jane?

— In Shanghai? Men kan wel zien, dat je hier vreemd bent. Waar moet ik naar toe? Ik sta diep bij hem in de schuld en hij heeft me meegenomen uit Bombay, ook al geen paradijs, laat ik je dat maar zeggen!

— Wat was het voor een auto?

— Een middending tussen een taxi en een eigen wagen. Donkergrijs. Met een gedeukt, linker spatbord aan de achterzijde en vraag me nu niets meer, ga weg anders ben ik mijn leven niet zeker!

Ze had het woord nog nauwelijks gezegd of de tussendeur naar de keuken vloog open en op de drempel stond Pat Murphy.

Er lag een gemene uitdrukking op zijn breed gezicht en zijn ogen waren half dichtgeknepen, toen hij sarrend opmerkte:

— Zo, ontvangt Madam haar vriendjes aan de achterdeur? Dat zullen we Madam inpeperen, en het vriendje natuurlijk ook.

Hij had een stuk hout gegrepen, afkomstig van een pakkist en hief het boven het hoofd van het dodelijk ontstelde meisje op.

Tijd om toe te slaan kreeg hij evenwel niet. Want reeds trof de vuist van Raffles hem vol in het gezicht. Nogmaals schoot de vuist van Raffles uit met de snelheid en de kracht van een schoppende paardenhoef en ditmaal was het voldoende, want mijnheer Pat Murphy wankelde op zijn benen en stortte toen als een gevelde eik ter aarde.

Raffles vatte het meisje, dat dreigde te bezwijmen, vlug bij de pols en trok haar het washok uit.

— Ga mee! Je kunt hier nu onmogelijk bij die man blijven, want hij zal zich bloedig op je willen wreken. Vertrouw je aan mij toe.

— Maar... maar, ik ben hem geld schuldig, bijna zeventien pond, kermde het arme schepsel, nog worstelend om los te komen uit de greep van Raffles' hand.

— Dus die slavernij duldt je, om zo 'n belachelijk klein bedrag? riep Raffles, haar steeds met zich voorttrekkend. Bekommer je daar niet om, zeg ik je. Trouwens, hij zal je niet eens terug kunnen vinden, laat dat maar aan mij over. Ik zal je vrij maken, ik zal je ruimschoots schadeloos stellen!

Het meisje gaf haar verzet op.

Zij had de ogen vol tranen en het was zeker wel een zeer dwaas gezicht, dat slordige schepsel met haar blonde haarslierten over haar besmeerd gelaat, met nog maar één veel te wijde mannenpantoffel aan en een vuistgroot gat in haar kous, dat werd voortgetrokken door een ongeduldige man, die er uitzag als een havenarbeider.

Raffles begreep, dat er geen minuut te verliezen viel, want het gebrul van de Ier, stellig een gevreesd heerschap, zou spoedig de gehele buurt doen toelopen.

Hij wist echter ongemoeid een kleine poort te bereiken, die van de binnenplaats weer naar de straat voerde, vóór iemand hem had kunnen volgen.

Hij keek om naar een taxi, maar vruchteloos.

Een ogenblik later echter, toen zij reeds op de kade waren, kwam er in de verte een auto aanrijden en Raffles hief de hand reeds op, toen hij een heftige ruk aan zijn arm voelde, en Jane Taylor het uitschreeuwde :

— Dat is 'm!

— Wie is wat? vroeg Raffles, aangestoken door haar opwinding.

— De auto met het gedeukte spatbord! De auto, waarmee uw vriend is weggevoerd!

Het voertuig was thans vlak bij, nau-

welijks tien meters van het tweetal verwijderd en Raffles maakte zich al gereed, alles trotserend, op de treeplank te springen en de Chinese chauffeur te doen remmen, toen de auto plotseling zwenkte en snel een brede zijstraat inreed.

Raffles snelde, zo vlug zijn voeten hem dragen konden, naar de hoek van de straat, maar hij kwam te laat; hij kon niets anders doen dan het nummer van de auto opnemen en zich de vorm en de kleur goed in het geheugen prenten.

Toen hij teleurgesteld de hoek weer omsloeg en terugkeerde naar de plek, waar hij het meisje had achtergelaten, was Jane Taylor verdwenen, alsof zij door de grond was gezonken.

HOOFDSTUK III.

DE BEDELAAR

Raffles was niet gauw van zijn stuk te brengen, maar nu stond hij toch vrij lang als verdwaasd om zich heen te kijken, niet begrijpend waaraan die zo plotselinge verdwijning was toe te schrijven.

Hij trad snel een paar winkels binnen, alle in handen van Engelsen, hoewel zij Chinees personeel hadden en stelde haastig wat vragen, maar niemand had iets bijzonders gezien.

Raffles begreep volkomen, dat het tot niets diende nog verder tijd te verliezen.

Met een bezwaard hart verliet hij de plek, en stelde op het Engels Consulaat, waar zich 'n telefooncel bevond, Brand aanstonds op de hoogte van hetgeen hij tot dusver had ontdekt.

Ofschoon vele bureaux en kantoren reeds gesloten waren, begon Raffles toch onmiddellijk zijn onderzoek naar het voertuig, waarmede men de bewusteloze Henderson had ontvoerd naar een plek, die waarschijnlijk wel bekend zou zijn aan die grote Ier, met zijn verraderlijke tronie en zijn verdachte glimlach.

Het voornaamste bureau echter, namelijk de afdeling van het Bevolkingsregister, waarin de eigenaars en de exploitanten van auto's en garages staan aangetekend, was voor hem onbereikbaar.

Het kantoor was juist een paar uren tevoren gesloten.

Het eerste wat Raffles thans deed was, zich een zeer snel motorrijwiel aan

te schaffen in een der garages, dicht bij de Engelse concessie, en hij kon alleen maar hopen, dat ook onder de Chinezen van het personeel daar, geen verraders en geen spionnen waren, die misschien al op de hoogte waren gesteld, want het is waarlijk onbegrijpelijk en raadselachtig, hoe snel de Chinezen, die lid zijn van een of ander Genootschap elkander hun mededelingen weten over te brengen.

Hij liet de motorfiets voorlopig staan, waar hij het gekocht had, met gevulde tanks en begaf zich weer naar het hotel, thans echter zorgdragend, dat hij buiten de gezichtskring van de deftige portier bleef, die hem in zijn haveloos plunje hoogstwaarschijnlijk niet zou hebben binnengelaten.

Daar Brand hem echter wachtte, en hem in de vestibule, door de ruiten van de draaideur langzaam zag voorbij slenteren, zo begaf hij zich naar buiten, liep Raffles eerst voorbij, bleef voor hem uitlopen, totdat hij een stille zijstraat insloeg, waar Raffles hem kon inhalen.

En op die stille plek verhaalde Raffles nogmaals snel, alles wat er was geschied.

Brand hoorde met een somber gelaat toe en zei tenslotte, hoofdschuddend:

— Nooit vinden wij hem hier terug. En dat meisje, wat kan er van haar geworden zijn?

— Dat is een zaak, die ik jouw vertrouwen, Charles, die Ier kent jouw gezicht nog niet, en jij gaat dus morgen

een onderzoek instellen.

— Kunnen wij vanavond niets meer doen?

— Wij zullen een deel van de Chinese stad Tejapei doorzoeken, Charles, om niet werkloos te blijven. Ik vrees echter, dat het nutteloos zal zijn.

En zo trokken dan de twee vrienden een uur later, weer onvermoeid en vermomd als zeelieden, door de Chinese stad.

De twee vrienden ontdekten echter niets van belang, ofschoon zij genoeg verdachte huizen, speelholten en opiumkits binnentraden, dikwijls met gevaar voor hun leven, want een passagierend Engels matroos wordt als een goede buit beschouwd in de wijken, waar de Chinezen thuishoren.

Eenmaal liep het zelfs uit op een hevige vechtpartij, waarbij zelfs messen te pas kwamen, toen de twee mannen waren binnen gedrongen in het achterhuis van een speelhol, alleen maar omdat zij meenden, de zware stem van Henderson te horen roepen.

De avond leverde dus niets op, evenmin als het deel van de nacht, hetwelk Raffles en Brand nog aan hun onderzoek wijdden, totdat zij tenslotte zeer vermoeid, en na in een kleine, ongebruikte loods, niet ver van hun hotel, hun andere kleren weer te hebben aange trokken, thuis kwamen.

Niemand scheen zich in de buurt van het hotel op te houden, maar Raffles wist, dat hij daar niet al te vast op moest rekenen.

De twee mannen rustten zeven uren in vaste slaap en de volgende ochtend begonnen zij met hernieuwde kracht hun onderzoekingen.

Ditmaal zouden zij zich scheiden en ieder afzonderlijk aan het werk gaan.

Het eerste wat Raffles deed, was een onderzoek in te stellen naar het nummer van de auto. Het nummer bleek niet te bestaan, en eigenlijk gezegd, had Raffles ook niet anders verwacht.

Hij ging het motorrijwiel halen en doorkruiste de stad in alle mogelijke richtingen. Het kon tegen twaalf uur lopen, toen er plotseling een schok door

zijn lichaam voer. Zou het toeval hem dan nu werkelijk gunstig gezind zijn?

Daar, op een pas of vijftig vóór hem, reed de grijze auto, die hij reeds kende.

Het nummer was niet meer hetzelfde, maar dat kon hem niet op een dwaalspoor brengen.

Hij herkende onmiddellijk de kleur en ook het linker achterspatbord was gedeukt, ofschoon de eigenaar blijkbaar moeite had gedaan, eigenhandig die deuk er uit te kloppen.

Zonder zich te bedenken, begon hij de achtervolging. De ontmoeting had plaats gehad op slechts korte afstand van de renbaan.

De auto reed in Zuidelijke richting, dus naar de Franse nederzetting.

Auto en motorrijwiel bevonden zich in een zeer drukke straat, overvuld van Chinezen. Raffles had dus de grootste moeite de auto niet uit het oog te verliezen, maar die grote drukte had tenminste het voordeel, dat de chauffeur daar vóór hem, al zijn aandacht nodig had voor zijn eigen wagen en de hardnekkige achtervolger niet zag.

De auto had echter de grens van de concessie nog niet bereikt, toen er iets gebeurde, dat Raffles wel een hoog denkbeeld moest geven van de voortreffelijke organisatie der geheime Chinese Genootschappen.

Zijn motorrijwiel begon langzamer te lopen en toen hij een blik wierp op het kleine cijferplaatje, dat de inhoud aangaf van de benzinetank, toen bemerkte hij, dat deze bijna leeg was ofschoon er nog geen vijf kilometers verreden waren.

Hij keek eens achter zich; een vochtig spoor wees de weg aan, die hij genomen had.

Hij betastte de onderzijde van de benzinetank en hij voelde zijn vingertoppen vochtig worden.

— Zij zijn deksels sterk, mompelde hij voor zich heen. Waarom ze juist mij gewantrouwd hebben, daar in de garage, ik weet het niet, maar in ieder geval moet er minstens een monteur geweest zijn, die al op de hoogte was van het gebeurde in de kroeg van Pat

Murphy, en dus de vrijheid heeft genomen een gaatje in het blik van mijn tank te boren.

Raffles was juist tot deze slotsom gekomen, toen het rijwiel hem de dienst geheel weigerde.

Dit gebeurde, tot zijn geluk, op zeer korte afstand van een garage en hij bracht daar haastig het voorlopig nutteloze voertuig heen, met het verzoek het zo spoedig mogelijk voor hem te repareren.

Hij had het aan de wanhopige drukte in die stadswijk te danken, dat de moeilijk voortworstelende auto nog niet uit het oog was verdwenen.

Hij zelf had nu het voordeel, dat hij te voet ging, want het duurde niet lang of hij had de grijs geschilderde wagen bereikt en kon, rustig voortstappende, de kleine koffer van staalplaat losgespen, die op de bagagedrager bevestigd was.

Onder andere omstandigheden zou hij het stellig niet ongestraft hebben kunnen doen, maar de gillende vrouwen, de vloekende mannen en de huilende kinderen, die om hem heen drongen, hadden waarlijk wel aan iets anders te denken dan aan het feit, dat er midden in die woelige zee van menselijke lijven, een koffer van een auto op straat viel.

Raffles nam onmiddellijk de vrij gekomen plaats in en zorgde ervoor, dat hij niet gezien werd door het kleine achterruitje van de gesloten wagen heen.

Tenslotte echter bereikte de auto een smalle zijstraat, stuurde er, niet zonder moeite, zijn auto in en kon het tempo een weinig verhogen.

Hij week nu echter weer af van de Franse nederzetting en volgde gedurende enige tijd met razende snelheid de grote, moderne autoweg, die van de internationale concessie naar het meer van Tatsjang en daar voorbij voert.

Na enige tijd echter, scheen hij zich te bedenken, sloeg een zijpad in, kruisde de spoorweg naar Nanking en begon de oever te volgen van de Soetsjaukzaak, waardoor hij Tsjapai weer begon

te naderen.

Geheel onverhoeds matigde de man zijn vaart en liet een rauwe kreet horen, waarvan Raffles de betekenis pas later zou begrijpen. Het was een schreeuw, waarin verbazing woede en ook schrik klonken.

Langzaam reed de auto verder en Raffles zag aan zijn rechter hand, met de achtergevel in het drabbige water van de kreek staande, een oud, oorspronkelijk wit gepleisterd huis van slechts een enkele verdieping.

Het stond daar eenzaam en Raffles zag, dat de ruiten van alle ramen op de verdieping gebroken waren en dat een groot deel van de roodgekleurde pannen van het dak was losgerukt, waarschijnlijk door een inslaande granaat.

De huisdeur hing uit haar voegen en van het raam er naast was in het geheel niets meer te zien.

Door de opening echter zag men een geweldige chaos, vernielde stoelen, een tafel zonder poten, alles schots en scheef door elkaar liggend en bestrooid met scherven, glas en aardewerk.

— Zou hier een aardbeving hebben plaats gehad, vroeg Raffles zich verwonderd af. Of is het werkelijk maar een Japanse granaat geweest.

De chauffeur had nu het huis bereikt, sprong van zijn zitplaats en stormde door de loshangende deur, als een dolle, het huis binnen en Raffles droeg wel zorg hem op de voet te volgen.

De man schreeuwde en riep, maar hij kreeg geen antwoord.

Hij draaide zich in de smalle gang om, om een kamer binnen te gaan en vond Raffles tegenover zich.

Een sissende klank kwam tussen zijn gele tanden uit en snel als de gedachte greep hij in zijn wijde jaszak.

De hand kwam er met een lang mes tussen de vingers geklemd, weer uit, maar Raffles wist zijn pols te grijpen, ofschoon de man zich kronkelde als een paling en hem ten val poogde te brengen.

Raffles greep de kerel bij de keel, nog altijd de pols vasthoudend en sloeg hem, bonzend met het hoofd tegen de

gevel.

De Chinees liet een soort van snik horen, het mes ontglipte hem en hij zonk, buiten kennis, ter aarde.

Raffles verloor geen ogenblik, maar trad onmiddellijk het grote vertrek op het gelijkvloers binnen.

Hij kon nauwelijks een voet verzetten, want alles wat er aan meubelen gestaan had, was gebroken en lag her en der over de vloer.

Een paar verdachte rode vlekken kleefden tegen de met riet beklede muur en in een hoek lag het roerloze lichaam van 'n Chinees, met een wond aan het voorhoofd. De man was echter niet dood, want hij haalde zwak adem, en nu en dan kwam het wit van zijn ogen te zien.

Raffles stormde de smalle trap op en vond in het bovenvertrek een tamelijk natuurgetrouwe herhaling van het schouwspel daar beneden.

Alleen het aantal gewonden was hier hoger en bedroeg twee. Het bleken beiden Chinezen te zijn en beiden waren met een dik touw gebonden. Raffles' hart begon wild te kloppen, hij meende die knoop te kennen, een echte zeemansknoop, die heel zeker nooit door een Chinees was gelegd!

In de zoldering was een groot gat en daar doorheen kon Raffles het blauw van de hemel zien, dwars door de vliering heen.

In de gang vond hij een smalle ladder, die hij tegen de vliering luik plaatste, er halverwege opklom, waarna hij begon te glimlachen.

— De hemel zij geprezen! het is geen granaat, het is ook geen aardbeving, het is eenvoudig James Henderson! mompelde hij, verheugd voor zich heen. Het is merkwaardig, hoe hij zichzelf bij deze kleine verwickelingen altijd gelijk blijft! Zijn methode kwam mij al dadelijk bekend voor!

Dat Raffles goed gezien had, en dat hij inderdaad naar de plek was gebracht, waar men de reus had pogen vast te houden, bleek hem, toen hij de ruïne in de benedenkamer nog eens overzag.

Met een speld was tegen een der wanden een stukje perkament geprikt en daarop stond te lezen, in de grove, ongelijke hand van Henderson:

« Ik ben even om tabak! »

Dat was alles, en Raffles begreep dadelijk, dat Henderson geen onderteekening had willen plaatsen, die onder deze omstandigheden gevaarlijk zou zijn geweest, maar zich kenbaar had gemaakt door een van die uitdrukkingen, die ons allen als het ware in de mond bestorven liggen.

Hij wierp nog een blik op de man, die in de gang lag en juist bezig was, zijn ledematen en zijn gedachten weer te verzamelen, stapte over hem heen, liep op de auto toe, sprong erin, deed het voertuig, niet zonder moeite, keren op de smalle weg en reed naar de stad terug.

Op een stille plek onderzocht hij het voertuig snel, vond er niet het minste in, dat enig spoor kon opleveren, reed nog wat verder en liet de auto toen eenvoudig in de steek, op een paar honderd meter van het hotel.

Hij ging te voet verder en hij had nog maar een vijftigtal stappen af te leggen, toen er plotseling aan zijn regenjas getrokken werd.

Hij wendde snel het hoofd terzijde en zag, met de rug leunend tegen de borstwering van een der kleine bruggen over de zoeven genoemde kreek, die geheel Shanghai doorsnijdt, een bedelaar zitten, met gebogen hoofd.

Hij haalde reeds zijn beurs uit, om de man een geldstuk toe te werpen, toen de zwerver het hoofd ophief, hem aankeek en onmiddellijk weer naar de stenen voor zijn gekruiste benen staarde.

Raffles had moeite een kreet van vreugde en verbazing te smoren.

Die bedelaar was James Henderson; hij was gezond, hij leefde, hij was gered!

HOOFDSTUK IV.

WAAR IS JANE TAYLOR

Raffles droeg wel zorg door niets te laten blijken, dat de bedelaar hem had aangeraakt.

Het was zeer goed mogelijk, dat scherpe ogen, zonder dat hij het wist, ook op deze plek naar hem keken.

Henderson zelf was onbewegelijk blijven zitten, met het hoofd voorover, een toonbeeld van ellende.

Het is waar, dat zijn vermomming enige fouten vertoonde, maar toch, zij was voldoende geweest, om hem voorlopig te beveiligen tegen de achterevoelingen van de gevaarlijke vijanden, die Raffles en zijn vrienden zich in deze geheimzinnige stad hadden gemaakt.

Zonder zijn stap ook maar een ogenblik te vertragen, zette Raffles zijn weg voort, naar het hotel, dat hij binnen weinige minuten bereikte.

Brand was nog niet teruggekeerd, naar het bleek.

Raffles, die voortdurend moest denken aan het ongelukkige schepsel, dat hij had weten te bevrijden uit de klauwen van de Ierse kroeghouder en dat op zulk een raadselachtige wijze verdwenen was, bestelde iets te eten, meer uit gewoonte dan omdat hij hongerig was.

Het was zeker dat de bandieten, indien zij slechts konden veronderstellen, dat het meisje verraad had gepleegd, haar ongetwijfeld op vreselijke wijze daarvoor zouden straffen. Haar toestand moest zelfs nog erger worden, na de ontdekking, dat de bedwelmde Henderson verdwenen was, na zulk een op-

ruiming onder zijn bewakers te hebben gehouden.

Raffles, die alvorens naar het hotel te gaan, in hetzelfde schuurtje aan de kade zijn vermomming weer had afgelegd, zat in diepe gedachten verzonken, toen hij op het horen van welbekende schreden het hoofd ophief.

Brand stond voor hem. Ook hij had zijn vorige gedaante weer aangenomen. Raffles zag onmiddellijk aan de strakke uitdrukking van Brands' gelaat, dat hij gefaald had in zijn nasporingen.

Nog vóór Brand iets had kunnen zeggen, zei Raffles zacht:

— En toch kunnen wij haar niet in de steek laten. Ik ga niet van hier, vóór ik weet wat er van haar geworden is!

— Edward! Vergeet je, dat wij drieën hier iedere minuut van de dag in doodsgevaar verkeren, sedert de broeders van de Gouden Trap onze vijanden zijn? Moeten wij terwille van een werkmeid, waarschijnlijk niet veel zaaks, ons leven in de waagschaal stellen? Moeten wij alleen daarom het risico lopen, vanuit een hinderlaag, in een duister steegje te worden overvalen en gewurgd?

— Die dienstmeid is een schepsel, net als jij en ik, Charles! zei Raffles met de grootste ernst. En niemand is verantwoord, die, alleen op zijn eigen gemak bedacht, zulk een schepsel aan het verderf prijsgeeft. Om onzèntwille heeft zij alles geïtseerd, ik heb haar, als het ware met geweld, moeten meevoeren, en ik kan het denkbeeld niet

verdragen, dat dat ongelukkige meisje, alleen omdat het ons aanwijzingen heeft gegeven met betrekking tot Henderson, misschien op dit eigen ogenblik gemarteld wordt! Je kent de Chinezen niet!

— En wat heeft het ons geholpen, dat zij je aanwijzingen omtrent Henderson gaf, zei Brand op bittere toon. Weet je soms, dat hij niet gemarteld wordt op dit ogenblik. Of ze hem al niet hebben gedood?

— Henderson leeft, Charles, hij is in veiligheid, en aanstonds zal hij zich wel bij ons voegen, zodra hij daartoe de kans ziet.

En in korte woorden, deelde John Raffles aan Brand mede, wat hem we-dervaren was.

De ogen van Brand waren gaan schitteren onder dit korte verhaal en toen Raffles eindelijk zweeg, fluisterde hij opgewonden:

— Dat is weer juist iets voor Henderson! Wat een groot geluk, dat hij zich heeft weten te redden.

— Voor hem en voor ons, Charles, maar niet voor dit rampzalig schepsel, dat nu misschien geofferd zal worden.

Brand boog het hoofd en zei:

— Je hebt gelijk, Edward! En ik be-hoorde mij te schamen.

— Op weg dan! In dit hotel zullen wij alleen maar ons geld laten en een kamer behouden, zodat we op ieder gewenst ogenblik hier kunnen terugkeren.

— Waarheen denk je nu te gaan?

— Het beste is, ergens een eenvoudige kamer te huren, die zodanig gelegen moet zijn, dat wij er bijna on-opgemerkt in en uit kunnen gaan, want wij zullen ons stellig moeten vermommen, dat zal onvermijdelijk zijn. Wat wij daartoe nodig hebben, zal ik nog moeten kopen. Maak je daaromtrent echter geen zorg.

— En Henderson?

— Hij moet natuurlijk gewaarschuwd worden. Ik zal een briefje schrijven en dat vlak vóór hem laten vallen. Ik weet zeker, dat hij is blijven wachten. Zodra hij bemerkte dat ik hem herkend had. Hij was in vossen gekleed en er

is geen sprake van, dat men hem zelfs maar zou veroorloven, de draaideur in de vestibule van dit hotel door te gaan. Het beste is dus, dat hij zich naar het vervallen loodsje begeeft, dat heel af-gezonderd ligt en daar die vossen ver-wisselt tegen behoorlijke kleren. Ver-volgens moet hij onmiddellijk naar een matrozenkroeg gaan, die ik hem zal beschrijven en waar hij in ieder geval geen gevaar zal lopen plotseling een dolk tussen de ribben te krijgen. Daar moet hij dan wachten tot wij iets goeds hebben gevonden voor ons doel. Maar wij moeten ons haasten, want iedere minuut kan kostbaar zijn. Laten we slechts hopen, dat de leiders van de bende nog niet op de hoogte zijn van de gewelddadige ontvluchting van onze reus! Zij zouden in staat zijn, alleen uit wraakzucht, het meisje te doden!

Raffles was opgestaan, begaf zich naar de conversatiezaal, voorzag zich van een velletje briefpapier en schreef haastig de nodige aanwijzingen voor Henderson. Hij vouwde dit om een geldstuk heen en stak het in zijn zak.

Door de glazen deur van de eetzaal wenkte hij Brand en toen zij eenmaal in de vestibule waren, gaf Raffles de portier de nodige aanwijzingen.

Hij wendde voor, dat hij voor enige tijd wegens zaken Shanghai moest ver-laten, liet het grootste gedeelte van zijn geld in de safe van de gérant sluiten, kreeg een reçu, verzocht de twee kamers aan te houden, betaalde daarvoor vooruit en kon nu met meer gerustheid en zekerheid aan de arbeid gaan.

De twee vrienden begaven zich dade-lijk naar de plek, waar Raffles zijn zon-derlinge ontmoeting met Henderson had gehad, en Brand voelde aan het kloppen van zijn hart, hoe gehecht hij was aan de brave kerel, toen hij hem daar op enige afstand reeds, in diep gebuk-te houding zag zitten, met gekruiste benen.

Juist toen zij hem zouden naderen, gebeurde er echter iets, dat misschien ernstige gevolgen zou kunnen hebben.

De bedelaar zat daar waarschijnlijk op een plaats, die verboden was, want een Chinese agent van politie, met zijn

witte helm op het hoofd en zijn revolvertas op de heup, kwam aanstappen, boog zich naar hem voorover en vroeg hem iets.

Henderson bleef wijselijk naar de grond staren, maar de agent drong aan en hij moest hem nu wel aanzien.

Wat de agent eigenlijk precies gedacht heeft bij het zien van dat Chinese gezicht met die blauwe ogen, zal wel steeds een geheim blijven, maar nu was het zeker niet veel aangenaams voor Henderson. Deze zag op het gele gelaat van de agent verbazing en wantrouwen met elkander afwisselen. Misschien zou hij iets doms hebben gedaan, als niet juist op het goede ogenblik Raffles ter plaatse was geweest, hem het briefje in de hand had gedrukt en kalm had gezegd:

— Sta op, maak dat je wekomt en lees het briefje, zodra de gelegenheid gunstig is.

Henderson liet het zich geen twee malen zeggen, sprong op en maakte zich uit de voeten.

De agent wilde hem blijkbaar volgen, maar Raffles hield hem met een allervriendelijkste uitdrukking op het gelaat zo stevig bij zijn tunique vast, dat de man geen stap kon doen.

In een overvloed van sissende keelklanken, ging hij Raffles met verwijten te lijf, maar deze stak de hand in de zak en vertoonde, altijd glimlachend een schijfje van glinsterend, geel metaal, dat maar zelden zijn invloed miste; in ieder geval deed het dat niet bij deze gelegenheid en op deze Chinese politieagent.

De man keek snel rond, liet het goudstukje in zijn uniformzak glijden, pruttelde nog wat na en wandelde toen weg, rustig met zijn gummiknuppel zwaaiend, alsof er op die plek nooit iets was gebeurd, dat zijn ingrijpen noodzakelijk had gemaakt.

Omstreeks drie kwartier na deze gevaarlijke ontmoeting begaven de twee vrienden zich met snelle schreden naar de matrozenkroeg, waarvan Raffles de ligging nauwkeurig had beschreven, en troffen daar Henderson aan, die er nu

weer uitzag als een Westerling, die zijn bestaan vindt bij de scheepvaart.

Hij droeg een pak van donkerblauw linnen en een zijdoekse pet.

Hij was geheel alleen in de galgkamer op dat ogenblik, en niet zodra hadden Raffles en Brand tegenover hem plaats genomen of haalde een handvol munten uit zijn zak, legde die voor Raffles op de tafel neer en zei glimlachend:

— Dat heb ik verdiend, Mylord. Bijna twee pond in nog geen vijf uren tijds. Het bedelen schijnt hier een lucratief baantje te zijn.

— Dat is het bijna overal, James, zei Raffles. Je zat er dus al lang?

— Zeker drie uren, toen gij voorbij kwaamt. Moet ik er soms verslag over uitbrengen Mylord?

— Er zal wel niet veel meer te vertellen vallen, James, zei Raffles glimlachend. Ik heb een zeer goed overzicht van het slagveld gehad en ik heb er mij van kunnen overtuigen, dat de vijand over alle linies verslagen is.

— Zijn alle drie die scheefogen dood? vroeg Henderson, met dezelfde belangstelling, die hij voor overreden kippen zou hebben getoond.

— Neen, James! Maar je hebt ze toch gelijk genoeg toegetakeld en ik ben bang, dat een paar maanden ziekenhuis wel nodig voor hen zal zijn. Vertel me alleen maar, hoe je je hebt kunnen bevrijden van je touwen.

— Dat leek in het begin onmogelijk, Mylord, maar de domkoppen hadden mij op een ijzeren ledikant neergelegd, oud en roestig en toen ik dat eenmaal merkte, was de rest niet veel meer waard. Ik hield me nog altijd versuft, maar heel voorzichtig begon ik aan dat ijzerde touwen stuk te schuren. In mijn kamer zat een waker, die nu en dan voor dat ledikant kwam staan en naar mij keek; dan moest ik mij natuurlijk doodstil houden en mijn ogen sluiten. Ik kan u zeggen, dat dat soms heel lastig is. Maar eindelijk voelde ik, dat het touw los hing en toen moet ik zeker een wat ruwe beweging hebben gemaakt, want die kerel, die mij bewaakte, stond

ineens voor mijn neus. En ditmaal niet alleen!

— Had hij iemand meegebracht? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat had hij, mijnheer Brand en het was een lange sabel, 'n ouderwets ding met een greep van ivoor, dat ze met twee handen hanteren.

— Dat was zeker een gevaarlijke kameraad, zei Raffles glimlachend. Hoe kon je je tegen dat heerschap verdedigen?

— Wel, eenvoudig Mylord! Met het ledikant. Ik had bijtijds mijn ogen open, ik zag zijn vertrokken facie en ik liet mij vlug naar de andere kant van het ledikant rollen. Hij sloeg naar mij met zijn slagersmes, maar ik had het ledikant aan een kant opgetild, en op het ijzer sloeg hij het lemmet in tweeën. De eerste slag was dus voor mij. Maar hij had nog meer troeven! Het was een dolk, en ik begon te geloven, dat die man overal prikkels had als een stekelvarken! Ik heb me wel eens laten vertellen, dat Chinese bandieten vijf of zes dolken bij zich dragen. Hoe dat ook mag zijn, deze had de zijne al heel gauw beet en het zag er lelijk voor me uit. Ik sprong op, greep de stromatras uit het ledikant, die ik voor mij uithield en zo sprong ik op hem toe. De dolk ging door de matras heen, maar zonder mij te raken en allebei rolden wij op de grond.

— Toen was het natuurlijk in een ogenblik afgelopen? vroeg Brand, die vol aandacht het verloop van het verhaal gevolgd had.

— Als u dat denkt, mijnheer Brand, hebt u het mis. Ik was zeker wel achttienmaal sterker, maar met spierkracht alleen doe je bij die dekselse Chinezen niets. Deze kerel was zo glad als een aal en zo vlug als een eekhoorn. Ik kon eerst geen vat op hem krijgen, maar gelukkig kreeg ik zijn twee enkels te pakken en toen pas was zijn rol uitgespeeld. Ik zwaaide hem een beetje in 't rond en toen moet hij met zijn hoofd tegen iets hardt zijn aangekomen, tenminste hij bleef liggen, toen ik hem liet vallen. Wij moeten op dat tijdstip alleen in huis zijn geweest, anders wa-

ren de anderen wel op het lawaai afgekomen.

— Hoe is het dan te verklaren, dat ik drie gewonden vond, vroeg Raffles. Waarom ben je toen niet dadelijk weggegaan?

— Omdat alles was afgesloten, Mylord en stevig ook. De deur van mijn gevangenis was een paar duimen dik en van binnen afgesloten, maar ik kon de sleutel onmogelijk vinden. Die had mijn bewaker zeker verloren, toen ik zo 'n beetje met hem aan het stoeien was. En daar ik begreep, dat ik haast moest maken, zette ik een stoel op de tafel en begon een gat in het schuine dak te maken. Ik was daar half mee klaar, toen die twee andere rakkers kwamen aanzetten. Ik zag een auto op de geheel verlaten weg en ik begreep wel, dat zij het moesten zijn. Ik liet mijn werk in de steek en in mijn haast viel ik met stoel en tafel onderstboven. Ik tuimelde in een hoek en wat denkt u, dat er vlak onder mijn neus lag?

— De sleutel! riep Brand dadelijk.

— Zo is het, mijnheer Brand. Ze zeggen weleens, dat de gekken de kaart trekken, maar ik trok ze in ieder geval bijna te laat. Nu, ik nam die sleutel, opende de deur, vloog de trap af en ik stond neus aan neus met mijn twee Chineesjes, die mij allesbehalve vriendelijk aankeken, dat verzeker ik u.

— En begon de pret toen weer van voren af aan?

— En altijd maar crescendo, mijnheer Brand, zoals ze dat in de muziek zeggen. Want nu waren er twee, en het waren geen makke schapen. Ze waren zo vals als drijfzand en ik had de grootste moeite met hen neer te slaan. Ze probeerden mij te laten struikelen, een had in iedere hand een dolk en ik was maar blij, dat hij geen aap was en geen vier handen had. De andere ging als een razende te keer, met een kort zwaard, en als ik geen tafels en stoelen bij de hand had gehad, om dat ding bot op te laten slaan, zou het lelijk met mij zijn afgelopen. Dat ding was zo drommels scherp en die kerel was zo kwaadaardig, dat hij met één slag de poten van de stoel hakte, die ik als af-

weer ter hand had genomen en met evenveel gemak als de slager in onze straat een saucijsje afkneep. Tenslotte echter kon ik er een 'n tik geven met diezelfde stoel, die, wat hem betreft, een einde aan de grap maakte. Toen de andere dat zag, stormde hij de trap op; ik begreep eerst niet waarom, maar een zeker iets waarschuwde mij, dat ik hem moest volgen en dat was maar goed ook.

— Hoe zo? vroeg Brand, vol spanning.

— Ze hadden daarboven een inrichting om te kunnen telefoneren, lange een aparte draad, mijnheer Brand! Die lelijkheid wilde dus zeker hulp ontbieden. Nu, om kort te gaan, daar in de bovenkamer kregen wij elkander weer bij ons jasje, dat de spaanders eraf vlogen, maar tenslotte kon ik hem ontwapenen; ik tilde hem bij zijn middel boven mijn hoofd, terwijl hij schreeuwde als een mager varken en ik smeed hem in een hoek.

— En in die hoek heb ik hem dan ook gevonden, zei Raffles lakoniek. Het wordt nu enigszins begrijpelijk, waarom dat huis er uit zag, alsof een tornado het vernield had. De hoofdzaak is, dat we je nu weer bij ons hebben en daar ben ik je hartelijk dankbaar voor, ja-

mes. Vertel ons alleen nog maar, hoe je aan de vermomming kwam.

— Wel, in het huis zelf, Mylord. De zaak is dat ik er na dat vechtpartijtje uitzag, zoals Adam er uit gezien moet hebben op de eerste dag. Het ging er nogal ruw toe, ziet u. Daar ik begreep, dat ik zelfs in Shanghai met dat costuum te veel opzien zou baren, ben ik gaan zoeken, totdat ik wat kleren vond. Uit mijn eigen zakken scharrelde ik nog wat bij elkaar, ook een doosje met hechtpleisters en ik vond ook gele waterverf, trouwens een hele doos vol van die kleine stukjes verf en toen heb ik mij, zo goed als het ging, als bedelaar vermomd.

Raffles deelde nu in weinige woorden aan Henderson mee, wat er was geschied een paar seconden nadat het meisje en hij de grijze auto hadden gezien, waarmede Henderson was ontvoerd.

— En niet zodra zweeg Raffles, of Henderson zei eenvoudig:

— Het spreekt vanzelf, dat wij dat arme kind tot iedere prijs moeten terugvinden.

— En nu spoedig aan het werk, want niemand kan zeggen hoeveel waarde iedere minuut, ja iedere seconde heeft, zo eindigde Raffles het gesprek.

HOOFDSTUK V.

IN DE KAKEN DES DOODS

Die nacht trokken de drie mannen voor het eerst in de kleine woning, die zij gehuurd hadden, een paar vertrekken in een zeer oud huis, dat waarschijnlijk in iedere Europese stad reeds lang onbewoonbaar zou zijn verklaard.

Het had duistere, gevaarlijke wenteltrappen, tamelijk dunne muren, gepleisterde wanden, die echter in vele jaren geen wtkwast hadden gezien, terwijl de meubelen er zeer schaars waren.

Het huis had maar twee verdiepingen, onderin was een winkeltje, waar hoofdzakelijk gedroogde vis scheen te worden verkocht, want het stonk er erbarmelijk.

Voor zover Raffles kon nagaan, waren zij de enige huurders. Zij hadden tezamen twee kamers, die met elkander in verbinding stonden.

In de grootste stond een heel eenvoudig ledikant en de Chinese eigenaar had voor Brand een matras op de vloer gespreid. Henderson nam de kleinere kamer in gebruik. Ook voor hem had men een paar matrassen moeten neerleggen, want het ledikant dat er stond, was niet volgens zijn maat en omstreeks een halve meter tekort.

Het moet gezegd worden, dat de drie Westerlingen wel enig opzien baarden, zelfs al grensde de straat aan de Franse concessie, maar zij hadden de voorzorgsmaatregel genomen, zich uiterst eenvoudig te kleden.

In de grote kamer stond het valies, dat Brand die dag gekocht had en waarin zich de nodige vermommingsen bevonden.

Verliet men de grootste kamer, dan kwam men in een smalle gang, recht tegenover een smal en morsig raam, door welks ruiten men, tenminste als men heel goede ogen had, het smerige binnenplaatsje kon onderscheiden, vanwaar een lage deur voerde naar een achterstraatje, dat er onheilspellend genoeg uitzag met zijn slecht onderhouden, scheefstaande en schijnbaar onbewoonde huizen.

Henderson nam op zijn beurt de gehele situatie eens goed in zich op en dacht er het zijne van.

De reus begon langzamerhand op de hoogte te geraken, van de Chinese gebruiken en hij wist nu, dat aan alle kanten verraad kon loeren.

De duisternis was nauwelijks ingetreden, of Raffles begon met de uitvoering van zijn gevaarlijke plannen.

Raffles was de enige, die de Chinese taal voldoende machtig was, om er zich in te kunnen uitdrukken en feitelijk zou het dus weinig doel hebben gehad ook Brand als een Chinees te kleden en te grimeren.

Het besluit werd dus genomen, dat alleen John Raffles zich zou steken in het lohangende gewaad van een zoon van het Hemelse Rijk, terwijl Brand en Henderson zouden blijven wat zij waren, eenvoudige zeelieden, die naar een kapitein zochten.

De afspraak werd echter gemaakt, dat zij beiden bij elkander zouden blijven en Raffles onder geen beding uit het oog zouden verliezen.

Verder kwamen de drie mannen overeen een bepaald schel fluitsein te gebruiken, indien zij in gevaar zouden verkeren of elkanders hulp nodig moghten hebben.

Zij verlieten het huis aan de achterzijde.

Daarbij konden zij de viswinkel met zijn onaangename lucht vermijden, alsmede de oude Chinees met zijn sluw muizensnuitje, die daar altijd zwijgend rondging tussen de manden met vis, die, volgens Henderson, moesten dateren van vóór de Christelijke jaartelling.

Ging men de trap af, dan kwam men in een kleine zijgang, die rechtstreeks naar de achterzijde van het huis voerde.

Die deur was steeds op slot, maar het eerste werk van Raffles was geweest, er een wasafdruk van te maken en naar die afdruk een sleutel.

Zij droegen zorg zeer zacht te lopen en kwamen dus ongemerkt op het erfje, waar alweer vismanden stonden, waaruit een lucht opsteeg, die zelfs doden weer tot leven zou hebben gewekt, en voorts pakkisten en allerlei afval, roestige fietsen, koplampen van auto's en andere voorwerpen.

De deur, die naar het zijstraatje voerde, bleek alleen maar met een klink gesloten te zijn. Dat straatje liep regelrecht op de kade uit, hetgeen voor Wang Poe een tijdsbesparing van enkele minuten betekende, als hij zijn manden met vis deed vullen bij de steiger, waar de Chinese vissers met hun prauwen en jonken aanlegden.

Naar de andere kant, beschreef het straatje een boog en kwam daar uit in een brede straat, maar ook hier waren slechts zeer weinig personen te zien.

Raffles riep nog vlug enige waarschuwendende woorden tot zijn twee metgezellen en toen ging hij alleen verder, ongeveer dertig stappen voor de anderen uit, waarbij Henderson en Brand voor de zoveelste maal gelegenheid kregen de onnavolgbare wijze te bewonderen, waarop Raffles als het ware in de huid kroop van een ander.

De Chinees heeft een eigenaardige, geheel bijzondere manier van lopen,

volmaakt verschillend van die van de Westerling.

Hij houdt ook het hoofd anders, hij beweegt zijn handen anders en Raffles deed dit alles na; alsof hij geboren was aan de oevers van de Gele Rivier, in plaats van in een groot vertrek met boogvensters, in een oud kasteel te midden van de Schotse bergen.

Ook geleek hij volstrekt niet op een Westerling, die zich op een bal masqué in een Chinees gewaad steekt, maar hij was een zoon van het Hemels Rijk, op en top. Niemand lette dan ook op hem, maar des te meer werd er gelet op de twee drentelende zeelieden en reeds was er een paar malen een fluisterend voorstel aan de twee mannen gedaan, waarin sprake was van opium!

En in zijn rol van zeeman antwoordde Henderson altijd met een krachtige uitdrukking, die een volstreekte weigering beduidde.

Zo kwamen zij dan tenslotte op dezelfde plek op de kade, waar de raadselachtige verdwijning van het meisje had plaats gevonden.

Als donkere massa's verhieven zich aan hun linkerhand de reusachtige gebouwen van de Engelse, de Amerikaanse en de Nederlandse scheepvaartmaatschappijen. Rechts echter werden de huizen snel lager, om dan over te gaan in de krotten van de Chinese wijk.

Raffles was blijven stilstaan. Het was bijna onwillekeurig geschied. Hij had zoeven een man gezien, een Chinees, wiens trekken hem bekend voorkwamen. En plotseling wist hij, waar hij die man had gezien.

Het was kort tevoren geweest, in de kroeg van Pat Murphy, waar hij gezeten had in een duister hoekje, als een soort mummie, die nergens deel aan nam.

De man droeg nu Westerse kleren en hij stond op de hoek van dezelfde straat, waarin een paar dagen geleden de grijze auto zo plotseling verdwenen was.

Raffles deed alsof hij zich bezig hield met de uitstalling van een kleine winkel, waar nog licht brandde, te be-

kijken, maar hij hield daarbij de kerel scherp in het oog.

Plotseling kreeg de man Raffles, die nog altijd stil stond voor de winkel, in het oog, en kwam langzaam op hem toeschuifelen.

Hij ging vlak naast hem staan, stak zijn hand in zijn zak, keek haastig rond en toonde toen Raffles, met een vragende uitdrukking op zijn gelaat, een dun schijfje van rood geveerd ivoor, waarop met zwarte Chinese inkt een paar zonderlinge figuurtjes waren gekrabbeld.

Raffles, die natuurlijk niet in het bezit was van iets dergelijks, schudde zwijgend het hoofd, de Chinees haalde de schouders op, bromde iets en verwijderde zich weer.

Raffles twijfelde er geen ogenblik aan, of wat de man hem had getoond, was een soort lidmaatschapsbewijs. De kerel was, zonder twijfel, lid van de Gouden Trap.

Waarschijnlijk had hij gemeend met een nieuw medelid te doen te hebben.

Maar waarom liet hij hem dan juist het schijfje op deze plek zien?

En toen werd het Raffles plotseling duidelijk, dat hier ergens vlak in de buurt een vergaderplaats moest zijn, een huis, waar de leden van het Genootschap plachten bijeen te komen.

Kon het zijn, dat het ongelukkige meisje, onverhoeds dat huis was binnengevoerd, vóór zij tijd had gehad om te schreeuwen of zich te verzetten?

Raffles wierp een snelle blik achter zich. Brand en Henderson waren natuurlijk ook dadelijk tot standbeelden verstijfd, zodra zij zagen dat Raffles stilstond.

Intussen had de Chinees zijn post weer ingenomen op de hoek van de straat.

Hij kon daar nauwelijks een paar minuten hebben gestaan, of er kwam een man aanlopen, die Raffles maar al te goed kende en wiens komst tengevolge had, dat Henderson eerst zijn vuisten balde en toen met een voor hem ongewone vlugheid maakte, dat hij buiten diens gezicht kwam, achter een ver

was Pat Murphy, zijn verraderlijke huisbaas!

De Ier deed alsof hij de Chinees in het geheel niet kende, maar de scherpe ogen van Raffles zagen zeer goed, dat de roodharige schelm in het langs gaan haastig een paar woorden sprak tot de Chinees.

— Er is iets gaande! mompelde Raffles voor zich heen. Wat doen die twee hier en waarop wachten zij?

Raffles raadpleegde tersluiks zijn horloge, en toen kwam hij tot de slotsom dat die twee eenvoudig wachtten tot een zeker tijdstip zou zijn aangebroken.

De wijzer wees nog twee minuten voor het hele uur.

Raffles had dit goed doorzien, want precies om negen uur traden de twee mannen ongeveer tegelijkertijd op een huisdeur toe, en zonder dat zij behoeften te schellen of aan te kloppen, ging die deur open en verdwenen zij zo snel, alsof zij door een valluik waren gezakt.

Raffles begaf zich naar de zijde, waar de steigers zich bevonden en in de donkere schaduw van een kleine loods nam hij het huis aandachtig op. Er viel nergens enig licht te bespeuren. Van kelder tot zolder was het huis in duisternis gedompeld.

Zeer waarschijnlijk was het een winkel in oudheden, maar de smalle uitstalkasten waren hermetisch gesloten met ijzeren rolluiken.

Ter weerszijden van de deur hingen lange, zwartgelakte uithangborden, met vergulde lettertekens er op. « Oudheden », wilde dat woord zeggen.

Boven de winkel waren nog twee verdiepingen. Het dak was schuin en puntig en met vuurrode pannen bedekt; het stak wel een meter vooruit boven de straat.

Zonder twijfel was het een door Chinezen gebouwd huis.

Het was het derde huis van de zijstraat af en alles welbeschouwd was het volstrekt niet onmogelijk, dat die vuurrood geschilderde voordeur op de bewuste avond plotseling was opengegaan

waren gesneld, die Jane Taylor naar binnen hadden getrokken.

Raffles herinnerde zich nu, dat zij vlak bij die deur stond, op nauwelijks twee stappen er vandaan, toen hij naar de zijstraat rende om te zien waar de auto bleef.

Raffles zag niets meer van Henderson en Brand en hij begreep, dat de reus zich niet wilde laten zien voor Pat Murphy.

Hij liep zo ver terug, tot hij het tweetal achter het vooruitspringende huis kon zien, stak haastig en zwaar op zijn vilten zolen de kade over en begon dadelijk snel fluisterend te praten.

— Luister goed! Murphy, met een Chinees, die ik in de kroeg gezien heb op de dag van de ontvoering, zijn het derde huis van de zijstraat af binnengegaan, of liever zij zijn binnengelaten door een onzichtbare hand. Het is mogelijk, dat ik mij vergis, maar er is iets wat mij zegt, dat Jane Taylor eveneens in dat huis is en daar wordt gevangen gehouden. Het is bijna ondenkbaar, dat zij op verre afstand vervoerd is, zonder dat zij de gelegenheid zou hebben gehad om te schreeuwen, of zonder dat iemand het zou hebben gezien. Ik zal daar trachten binnen te komen. Kan ik het onmogelijk alleen af, dan keer ik terug om jullie te halen. Als het niet te gevaarlijk is, zal ik fluiten. Blijf in ieder geval in de buurt van het huis. Er staat daarginds een kleine schuur, waar het bijna geheel duister is. Wacht daar tot je iets van mij hoort.

Hij sloep weer weg op zijn vilten zolen en Henderson en Brand volgden hem op enige afstand.

Langzaam slenterde Raffles de zijstraat in, zijn grijze ogen half dichtgeknepen, en aandachtig de huizen opnemend.

Van het tweede huis van de kade af gerekend, stond de deur open en Raffles bedacht zich geen seconde, maar ging er onmiddellijk binnen.

Hij hoorde zachte, lispelende stemmen van een Chinese familie, door de dunne wand van een gang heen, maar

hij liep haastig verder door die gang, moest zich bukken, om voorbij een laag bamboe schut te komen, ongezien door lieden, die niet het minste vermoeden hadden, dat een ongewenste vreemdeling binnenshuis was.

Tenslotte stond Raffles voor een deur die op slot bleek te zijn.

De sleutel stak er echter op en hij behoefde niets anders te doen dan hem om te draaien. Zijn verwachting werd niet beschaamd; de benauwde lucht van een stikdonkere binnenplaats, waar een broodmagere hond krabde in de stapels vull en etenresten, sloeg hem tegemoet.

Aan de vorm van het dak, herkende hij dadelijk het huis met de roodgeschilderde buitendeur.

Toen Raffles de deur weer zacht achter zich dichttrok, wist hij met volmaakte zekerheid, dat van dit ogenblik af zijn leven geen penny meer waard was.

Hij was hier op Chinees gebied, waar het overdag reeds allesbehalve veilig was en bovendien was hij in een vormomming ook nog. Als dat zou blijken, was het direct met hem afgelopen.

Hij wist wat het betekende, dat hij met de Broederschap van de Gouden Trap de strijd had aangeboden.

Toch aarzelde hij geen seconde, maar stak haastig de binnenplaats over en het was goed, dat hij als een kat in de duisternis kon zien, want overal lagen stapels van de meest uiteenlopende afval, eierklatjes, kolenzakken, groenteblikken, soms tot meterhoge bergjes zich verheffend.

En nu stond hij aan de achterzijde van de winkel in oudheden en ook hier was het volkomen duister.

Hij zocht naar een deur, maar vond niets anders dan een keldergat, afgesloten met een zwaar luik. Het was blijkbaar van binnen gesloten met een bout en hierop zat weer een hangslot.

Natuurlijk was dit van de buitenzijde onmogelijk te zien, maar Raffles had een zeer fijn gevoel voor zulke dingen. Hij kende die luiken, hij kende ook hun sluitingswijze.

Menig ander zou het bij deze eerste hinderpaal reeds hebben opgegeven, maar Raffles had de koppigheid van een Schot en hij wilde zijn doel bereiken, ondanks alles.

In een der wijde zakken van zijn wambuis, had hij een kleine tas, die voortreffelijke gereedschappen bevatte.

Zoals iedere afsluiting, had ook dit luik een zeer klein gebrek en dat was, dat het niet zo zuiver in de sponning sloot als, bijvoorbeeld, een plaathouder in een fototoestel.

Er was een smalle kier tussen het luik en het kozijn en daarin plaatste Raffles het papierdunne blad van een metaalzaagje.

Die zaag was zeker niet veel dikker dan een gilettemesje, maar het was speciaal gesmeed staal en zo sterk als diamant.

De tandjes gingen snel door de bout heen en plotseling hoorde Raffles duidelijk hoe deze, geheel doorgezaagd, om een der ophangpunten draaide en met een doffe slag neerviel.

In gebukte houding luisterde hij zeker wel vijf minuten scherp toe, uit vrees, dat het geluid in het huis gehoord mocht zijn.

Niets echter bewoog zich en hij plaatste nu een dunne beitel tussen kozijn en luik, zodat hij dit laatste nu vrij gemakkelijk naar buiten wringen kon.

Het bleek, dat hij de afsluitboom bij het hangslot had doorgezaagd.

Zonder zich te bedenken, kroop hij op zijn buik door de lage opening naar binnen, in een soort van kelder, waar een muffe lucht hing, ofschoon er zich volstrekt niets anders bevond dan een oude pakkist zonder deksel, met wat zaagsel er in.

Het deksel stond tegen de muur en Raffles vroeg zich af, wat die eenzame, zware kist daar te beduiden had. Waarschijnlijk waren er ouden in vervoerd.

Raffles stak zijn hand even in het fijne zaagsel en toen had hij plotseling een zonderling, bloedig visioen; het kwam hem voor, alsof deze kist vol zaagsel naast een guillotine geplaatst was en dat een hoofd in dit zaagsel

plofte, terwijl een lichaam een laatste, schokkende beweging maakte...

Spoedig schudde hij deze vreemde, huiveringwekkende indruk van zich af en trachtte in de duisternis de deur te vinden, die toch zeker van deze kelder naar het overige gedeelte van het huis moest voeren.

Die deur was er dan ook, gesloten!

Het was echter een volmaakt moderne, westerse deur, met een heel gewoon westers slot en het kostte Raffles al heel weinig moeite, de sleutel, die aan de gangzijde in dat slot stak, rond te draaien en de deur te openen.

De deur opende naar de zijde van de gang; Raffles waagde het er op zijn zaklantaarn te ontsteken, maar hij zag volstrekt niets verdachts. Hij trad naar buiten en op hetzelfde ogenblik wierpen drie mannen, die juist door diezelfde deur verborgen waren geweest, zich met het volle gewicht van hun lichaam op hem.

Raffles had nog volstrekt niets ingeboet van zijn spierkracht, zijn lenigheid en zijn bekendheid met alle worstelmethodes, maar een werkelijk goede Chinese worstelaar weegt op tegen twee anderen.

De gang was zeer smal, de overmacht was te groot en toen een der flauw zichtbare aanvallers Raffles deed struikelen, toen was de zaak in een ommezien beslist, want vóór hij zich weer kon oprichten, had een der aanranders, die zich schijnbaar speciaal op dit onderdeel had getraind, een lus van dik touw om zijn enkels geslagen en stijf aangehaald.

Raffles wist uit ervaring, dat een man met gebonden enkels onmogelijk meer kan vechten, tenzij hij er in slaagt, bijtijds zijn vuurwapen te trekken.

Hij had dan ook zeker niets liever willen doen en hij bedacht alleen maar een paar seconden te laat, dat hij er mee had moeten beginnen, want toen hij zijn nog vrije linkerhand in zijn zak stak, vond hij de revolver daar niet meer!

Van dat ogenblik af begreep hij, dat de partij verloren was en zel rustig, zich van de Chinese taal bedienen:

— Kalmte, heren en wandel niet over mijn gezicht heen, alsof ik een vloermat was.

Men trok hem overeind van de vochtige vloer en bond zijn armen en zijn ellebogen stijf op zijn rug vast.

Raffles was in zijn avontuurlijk leven menigmaal gebonden en hij wist precies te zeggen, ook al gebeurde het achter zijn rug, hoe zijn vijanden daarbij te werk gingen.

En zuchtend moest hij tot de gevolgtrekking komen, dat zij twee touwen hadden gebruikt, een om de ellebogen

bijeen te snoeren, een tweede voor de polsen.

Een enkel touw is reeds moeilijk los te krijgen, maar met twee is het iets onmogelijks. En daarom zuchtte Raffles.

Zodra zijn armen gebonden waren, maakten zij het touw om zijn enkels wat lossen, maar slechts zo, dat hij kleine stappen kon doen. Twee mannen grepen hem ieder bij een arm, een derde plaatste zich achter hem en er begon een tocht, die zeker tot de zonderlingste behoorde, welke Raffles ooit had beleefd.

HOOFDSTUK VI

IN HET RIJK VAN ALADIN

Binnen drie minuten begreep Raffles volkomen, dat men reeds het huis verlaten moest hebben, waar men was binnengedrongen.

Want al die tijd moest hij een kaarsrechte gang volgen, die langzaam, maar onafgebroken naar omlaag helde.

Het was onmogelijk, dat deze gang nog steeds bij hetzelfde huis behoorde.

Er werd spoedig een deur geopend, volmaakt onzichtbaar in de wand verborgen en zo vlug, dat Raffles onmogelijk had kunnen zien hoe het in zijn werk ging.

Hij begreep nu maar al te goed, dat er bewakers in het huis waren geweest, die het neervallen van de doorgezaagde hout hadden vernomen en op hun beurt wel begrepen hadden, dat hier een ge-
duchtes vijand aan het werk moest zijn.

Die onvoorzichtigheid zou hem zeker het leven kosten, maar hij had met Chinezen te doen en die hebben nooit haast met zulke dingen.

Maar het doel van die kist met zaagmeel werd nu op een wel vreselijke wijze duidelijk.

Een der drie mannen, die hem hadden overvallen, droeg een lantaarn, die een vrij helder licht uitstraalde.

Het begin van de gang was stellig zeer oud, maar plotseling ging dit oude gedeelte over in een nieuw, zoals bleek uit de kleur van de metselstenen en de voegkalk, waaruit de zijwanden waren opgetrokken.

Plotseling maakte de gang een hoek, er volgde een scherpe daling en toen kwam een eindeloos, lang stuk, zonder enige kelling.

De hersens van Raffles werkten volstrekt normaal, zelfs in deze omstandigheden en hij taxeerde, dat hij omstreeks tien meter onder de grond moest zijn.

Hoe lang hij echter gelopen had, zou hij naderhand moeilijk hebben kunnen zeggen. Op zijn minst tien minuten.

Hij dacht echter niet meer aan de tijd, toen de gang plotseling eindigde en werd afgesloten door een poortvormige deur.

Een van de mannen sloeg op het hout van die deur, met de kolf van Raffles' eigen revolver en sprak met luide stem een paar raadselachtige woorden, die Raffles ondanks al zijn kennis van de Chinese taal niet begreep.

In het bovenste paneel ging een luikje open, nog geen hand groot en een krachtige lichtstraal bescheen beurteelings de gezichten van de vier mannen.

Het langst bleef het licht gericht op het gelaat van Raffles.

Toen vroeg een stem aan de andere kant iets in een geheime taal en de man met de revolver gaf antwoord, waarop de deur langzaam op haar hengsels draaide.

Het volgende ogenblik kreeg Raffles de man te zien, die daar als deurwachter dienst deed. Hij was zeker zes voet lang, denklijk meer, breed van schouders en gekleed in kostbare, wijnrode zijde, zo dik en glanzend, dat zij zeker de naijver zou hebben opgewekt van menige behaagzieke vrouw.

Het gewaad bestond uit een wijde broek, met gouden banden om de enkels sluitend, een wambuis met wijde mouwen, dat ook om het middel in sierlijke plooien samengesnoerd werd door een gordel van het fijnste gouddraad.

In die gordel stak een Chinese sabel, in een schede van purperrood leder, en voorts hield de man in de rechterhand een wapen, dat men alleen nog maar op oude Chinese prenten ziet.

Het was een van die zware lansen, die eruit zien, alsof men zeis rechtstandig, in plaats van dwars aan de stok zou hebben vastgebonden. Het staal was vlijmscherp geslepen en door

een kunstenaar gegraveerd. De schacht van deze lans was van vuurrood gelakt hout.

In de handen van een geoefend man moest het een verschrikkelijk wapen zijn.

En van deze prachtige uitgedoste deurwachter gingen de verwonderde blikken van Raffles naar een andere groep Chinezen, allen op dezelfde wijze gekleed, in zijde van een wijnrode kleur, maar die slechts gewapend waren met zwaarden.

Het waren er twaalf en zij stonden zes aan zes, terweerszijden van een gordijn van geweldige afmetingen, zeker wel tien meter hoog en vervaardigd uit het prachtigste brocaat, dat Raffles ooit had gezien.

Dit gordijn hing in zware plooien van de zeer hoge zoldering en was met draken van gouddraad bestikt, die, als het gordijn maar even bewoog, tot leven schenen te komen en die weerspiegeld werden in de glad gewreven vloer, die uit marmeren platen bestond.

Het effect van dit alles was toverachtig schoon, hoewel van een barbaarse schoonheid, die een diepe indruk maakte op Raffles, des te meer omdat hij dit hier zeker niet verwacht had.

Maar hij zou nog heel andere dingen te zien krijgen!

Een schelle stem had een bevel geroepen, er klonk een dreunende gongslag en met een geruis, alsof een windstoot door hoge boomtoppen voer, week het gordijn van brokaatstof uiteen en bood Raffles de aanblik op een zaal, zoals hij er in zijn leven nog maar zeer weinige gezien had en zoals men ze in een droom wel eens aanschouwt.

Het eerst vielen de geweldige afmetingen op, dan pas kwam al het andere aan de beurt om bewonderd te worden.

De zoldering was zeker twaalf meter van de vloer, waarvan de eigenaardige, zachtglanzende tint de aandacht van Raffles trok, totdat hij tot de verbazingwekkende ontdekking kwam, dat die vloer uit zuiver zilver bestond!

De zaal was omstreeks vijftig meter lang en dertig meter breed.

De wanden waren deels met goudlaer, deels met zijde bespannen, van een tint, die Raffles nog nimmer gezien had en die het midden hield tussen geel en roze.

Vensters waren er in het geheel niet en die had hij dan ook niet verwacht.

10. Waar dan eigenlijk het licht vandaan kwam, dat deze geweldige ruimte op geheimzinnige wijze vervulde? Hij had het onmogelijk kunnen zeggen.

11. Een lichtbron was nergens te ontdekken en toch was het kleinste voorwerp in die zaal op verre afstand te onderscheiden, toch straalde er een zacht, wit licht.

12. Langs de wanden, aan iedere zijde, stonden een twintigtal volkomen gelijksoortige, prachtig gebeeldhouwde armstoelen, versierd met vergulde leeuwenkoppen.

13. In het midden van de zaal bevond zich een zeer grote tafel, bijna vier meter lang, uit ebbenhout vervaardigd, waarop in het midden als een sieraad een van die fraaie, gewelfde bruggen prijkte, die men nog veel in China aantreft en waartoe aan weerszijden een ladder toegang gaf. Alles in miniatuur nagebootst.

Het kostelijke sieraad was uit zuiver rozenhout vervaardigd en blonk zacht in 't eigenaardige licht, dat deze spookachtige zaal vervulde.

Maar dit alles kon slechts korte tijd de aandacht van Raffles gevangen houden.

14. Zijn ogen stardden naar het midden van de korte wand, tegenover het geweldige gordijn, want het kwam hem voor, alsof daar de schatten van Aladin verborgen waren.

Op een soort van podium, bereikbaar langs drie treden, stond een reusachtig schrijn, men zou bijna zeggen een etalagekast, behalve dat zij uit zilver was gedreven. Deze schrijn had zes deuren, van dik, geslepen glas en door dat glas heen kon het oog zich vergasten aan de edelste sieraden, die de geschiedenis van China, maar ook van talrijke andere landen heeft gekend.

Het was een schittering van diamanten, van smaragden, als walnoten zo groot, van gansen diademen, samengesteld uit juwelen van vijf, zes verschillende soorten, zoals Raffles niet geloofde, dat men ze bijeen kon krijgen op deze aarde.

Maar wat veel vreemder was, hij was een vakman, zijn kennis van talrijke beroemde sieraden was onbegrensd en hij herkende aanstonds, zelfs op die verre afstand, prachtstukken, die lang geleden op een geheimzinnige wijze verdwenen waren uit musea, tot in het hartje van Rusland toe, of uit de brandkast van een Amerikaanse staalkoning.

Hij herkende tiara's, met diamanten versierde scepters, duizenden jaren geleden vervaardigd, en hij herkende zelfs een prachtige, uit zuiver goud gedreven schaal van Benvenuto Cellini, die had toebehoord aan Hendrik VIII en die in het jaar 1682 gestolen werd uit het Koninklijk Paleis te Kensington!

Op een plank van bergkristal, zelf een waar kunststuk, lagen Maleise krisen, waarvan de greep uit zuiver goud was gedreven. Triptieken, uit Christelijke kerken gestolen, misschien eeuwen geleden, snoeren parelen, die misschien de hals hadden gesierd van een Lucretia Borgia, degengevesten, zwaar van kostelijke stenen, robijnen safieren, allerlei vaatwerk, dat geprikt kon hebben op de tafels van de hooggeplaatste heersers, een lkoon, die Raffles herkende als het eigendom van Iwan de Verschrikkelijke, ja zelfs een dolk met gouden vees, die Peter de Grote ten geschenke had gekregen van de Verenigde Profeten, toen hij, na zijn verblijf in Zaandam als eenvoudig scheepsbouwer afscheid nam van de Staten van Holland, ditmaal als Tsaar aller Russen.

En tenslotte lagen daar, achteloos neergeworpen, die allerkostelijkste stukken, die geroofd waren uit het graf van Keizerin Tzoe-Hsi!

Bijna de gehele lijst was compleet, er ontbraken slechts zeer weinige stukken aan en Raffles wist heel goed waar zich die stukken op het ogenblik be-

vonden, in een binnenzak van zijn zijden wambuis en daar stevig vastgenaaid in een linnen zakje.

Het was verwonderlijk, dat aldus het raadsel werd opgelost van talloze diefstallen in de loop der eeuwen bedreven en nog verwonderlijker, dat dat alles hier bijeen was gebracht onder een of andere morsige Chinese straat in Shanghai.

Raffles waagde het zelfs niet de waarde te schatten van alles wat hier bijeen was, zelfs al liet men de historische kostbaarheid buiten beschouwing.

Kon dit alles worden verkocht, men zou er alle oorlogsschulden van alle oorlogvoerende naties uit de noodlottige jaren sedert 1870 mee kunnen betalen!

Maar nu ging zijn aandacht naar iets anders, naar iets levends!

Op een paar schreden afstand vóór het podium waren in een flauwe boog vijf stoelen gerangschikt, zwaar verguld en waarvan de rugleuningen versierd waren met gouden draken.

In ieder van die vijf stoelen zat een man en vooral de middelste trok zijn aandacht door zijn geweldige omvang, die het nodig had gemaakt, voor hem een speciale zetel te vervaardigen.

Raffles vermoedde, dat de man zeker een driehonderd pond moest wegen en hij kon niet begrijpen hoe hij zich ooit zou kunnen bewegen.

Hij was gekleed in een lang gewaad van zachtgroene zijde en droeg op het hoofd een soort mijter, puntig uitlopend en met twee zwarte linnen onder zijn driedubbele onderkin vastgemaakt.

Op het eerste gezicht zag het gelaat er goedig uit, maar men moest niet al te lang naar de kleine, dichtopen geplaatste oogjes kijken, want daar lag iets in van koude wreedheid en berekende haat.

De gelaatskleur van deze Chinees was van een ziekelijk geel, als gele was.

Zonderling genoeg was het eerste wat Raffles zich afvroeg, of deze man ooit naar de buitenwereld kon opstijgen, waar hij frisse lucht kon inademen.

Sedert het ogenblik, dat Raffles was binnengetreten, had dit monsterachtig dikke wezen zijn loerende oogjes in het gladde, grote gezicht, gevestigd gehouden op Raffles en zodra deze hem tot op een tiental stappen genaderd was, in bedwang gehouden door de mannen, die hem hadden binnengebracht, begon hij in voortreffelijk Engels:

— Je bewondert deze schatten, vreemde hond?

— Inderdaad! antwoordde Raffles rustig.

— Ben je een kenner? Herken je die stukken?

— Ik herken er zeer veel van! antwoordde Raffles, zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen.

En toen noemde hij vlug en zonder haperen een aantal van de meeste historische kunstwerken op, die daar in de vitrines stonden en lagen.

Toen Raffles zweeg hernam de dikke man, die zonder enige twijfel het opperhoofd was van de Broederschap van de Gouden Trap:

— Je kennis rijkt zeer ver, vreemde duivel. Je moet dus ook gezien hebben, dat de schat van Keizerin Tzoe-Hsi niet geheel compleet is. Heb je enig vermoeden, waar zich het ontbrekende kan bevinden?

Raffles zag hoe de zwarte ogen als het ware heenboorden door het zijden gewaad, dat hem omgaf.

Maar vóór hij iets had kunnen antwoorden, ging de dikke man met zijn eentonige stem voort:

— Het ontbrekende zit vastgenaaid aan de binnenzijde van je wambuis. Geloof je, dat ik onkundig was van je vermomming? Maar welk denkbeeld hebben dan toch die Westerse honden van het grote, Chinese doorzicht? Wij weten alles van je, de overval in de bergen, waarbij velen van mijn lieden door jouw handen gevallen zijn, de roof van het goud, dat je niet toebehoorde, je reis naar deze stad. We kennen de loods, waar je je vermomd hebt. Het is waar, dat wij je nieuwe kosthuis pas een uur geleden hebben ontdekt, want ik wil je de eer geven, die je toekomt, ook jij bent zeer sluw.

Het is zelfs mogelijk, dat je ongemerkt zoudt zijn binnengedrongen, indien de val van de bout voor het luik, mijn mannen niet gewaarschuwd had.

Hij hield op, zijn gelaat vertrok eensklaps tot een afschuwelijke grijns en snel sprak hij enige woorden in diezelfde geheimzinnige taal, die Raffles niet kende.

Zijn bewakers rukten hem vlug de voortreffelijk gemaakte pruik van sluijk zwart haar van het hoofd, trokken de pleisters los, die zijn wenkbrauwen omhoog dwongen en rukten hem het zijden wambuis van het lijf.

Een soort van adjudant nam het van hem over, doorzocht het vlug, vond het stevig vastgenaaide zakje en toonde in zijn holle hand, de schitterende diamanten aan de dikke man, die het zelfde glatte, wrede gezicht weer had van zoeven.

— Hoe is je naam? vroeg hij plotseling.

— Men noemt mij John Raffles, antwoordde de grote avonturier.

— Luister dan John Raffles. Je hebt het gewaagd, de hand op te heffen tegen onze heilige Broederschap. Je hebt het gewaagd, ons te tarten en in onze geheimen door te dringen. Reeds ken je zaken, die, hoe onbeduidend ook, voor altijd verborgen hadden moeten blijven. Je zult hier sterven en sterven op de wijze, die je zelf hebt aangewezen. Nog nooit heeft een Westerling hier de voet gezet. Jij bent de eerste en je voeten zullen je niet weer naar buiten dragen. Je zult tot stof vergaan. Maar je hebt onze schatten willen zien; ze zijn je getoond en ik zal je straffen in het zintuig, waarmede je misdään hebt!

Raffles was een sterk man, maar nu verbleekte hij toch even, want hij kende de Chinezen, hij had begrepen.

De dikke man zweeg.

Hij hief, niet zonder moeite, de rechterhand op, die een korte, met goud versierde staf van ivoor omvat hield, bekrond met een soort van dubbele trap en aanstonds klonk er een zacht rommelend geluid, alsof er in de verte een trein over wissels reed.

De vitrine met de milliarden aan waarde kwam heel langzaam in beweging en begon over de verhoging achteruit te schuiven.

Tegelijkertijd rees een deel van de muur daarachter omhoog en in de gevormde opening, ongeveer als 'n brood in de oven, schoof dat gehele wonder van kunstvaardigheid en rijkdom zachtjes weg. Daarop zakte dat stuk muur weer neer met een rammeld metalen geluid. Waar zich nu die onmetelijke schat bevond? Er kon slechts naar worden geraden.

Nog enige tijd klonk het gerucht door van de blijkbaar op wielen geplaatste vitrine, die haar weg vervolgde door de ingewanden der aarde.

Weer ging de staf omhoog en aanstonds kwamen er tien krachtig gebouwde, tot het middel naakte koelies aansnellen, die een paar sterke draagstokken staken door ogen van gesmeed staal, die terzijde van de leunstoel van de dikke man waren bevestigd.

Op een kort bevel van een soort luitenant hieven de tien mannen de stoel op hunne schouders en stonden toen onbeweeglijk.

Nog een laatste woord sprak de dikke man.

— Je hebt de vrouw willen zoeken, die verraad heeft gepleegd, ofschoon wij haar als de onze hadden aangemen; welnu, je zult haar zien. En wees gerust, haar beeld zal het laatste zijn, dat je op deze aarde ziet.

Ten derde male ging de staf omhoog en op een korte draf droegen de menselijke lastdieren de geduchte aanvoerder de grote zaal uit, door een der verste deuren, die zo hoog was, dat zij zich zelfs niet behoefden te bukken, om hun zware last er door te dragen.

Hij werd op de voet gevolgd door bijna alle personen, die aanwezig waren geweest bij deze zonderlinge audientie en die al die tijd geen oog van Raffles hadden afgewend.

Tenslotte bleven slechts de drie soldaten, die hem hadden overvallen en geboeid, over.

Zij grepen hem opnieuw aan en brachten hem naar een andere deur, die een hunner opende.

Zij volgden een korte gang, die hen naar een zeer klein vertrek voerde.

Het was er stikdonker, maar Raffles hoorde een zwak gerucht als een klagende zucht. Pas toen zij over de drempel traden, werd het licht in deze kleine, geheel naakte kelder.

Het licht viel allereerst op Jane Taylor, die, aan handen en voeten gebonden in een hoek lag, met verwarde haren en doodsbleek, en vervolgens gedeeltelijk op een ijzeren stoel, die op omstreeks een meter van een der wanden was geplaatst en met houten in de stenen vloer, onbewegelijk was bevestigd.

Aan de rugleuning bevond zich, eveneens van ijzer vervaardigd, een soort van neksteun, zoals men die vindt aan scheerstoelen, of ook wel in de operatiekamer van een tandarts.

De zitting kon door middel van een kruk op en neer worden gedraaid.

Raffles voelde zich op deze stoel neerdrukken, waarna de beulen snel en handig hun werk deden.

Een sterke riem snoerde hem over borst en dijen vast aan rug en zitting. Een stalen band, of beter een soort van kap, vatte zijn hoofd onbewegelijk in de greep van de rugleuning.

Raffles merkte onmiddellijk, dat het hem volkomen onmogelijk was, zijn hoofd ook maar een millimeter naar links of naar rechts te draaien.

Hij keek strak naar de muur tegen-

over hem; als met magnetische kracht werd zijn blik getrokken naar twee ronde, dicht bijeen geplaatste openingen in die muur, juist zo dicht bij elkaar, als menselijke ogen dat zijn en zij waren ook juist op dezelfde hoogte boven de grond als zijn ogen...

Een van de mannen overtuigde zich nog eens met grote nauwkeurigheid, dat de gevangene zich volstrekt niet kon verroeren.

Een paar seconden verliepen, gedurende welke Raffles maar steeds naar de twee openingen in de muur keek. En toen zei hij met zachte stem tot het meisje, dat hem met open mond, als verdwaasd, had aangestaard :

— Ik ga sterven, Jane! Wees niet boos op mij, dat ik gedwongen ben, het in jouw tegenwoordigheid te doen en op een vreselijke wijze! Ik hoop, dat het niet al te lang zal duren, maar ik vrees het tegendeel.

Onder het spreken had hij geen blik afgewend van de twee openingen, fel beschenen door het schijnsel daarboven, en onwillekeurig volgde zij de blik.

Een rauwe gil ontsnapte haar.

Het was alsof de openingen waren gaan leven.

Uit hun middelpunt kwamen zeer, zeer langzaam twee blinkende, stalen priemen te voorschijn, scherp als lancetten, glanzend als bajonetten.

En die priemen waren met dodelijke zekerheid en met afschuwelijke langzaamheid op weg naar de beide ogen van de ter dood veroordeelde man.

HOOFDSTUK VII

REDDING

Raffles berekende de traagheid, waarmede de twee dodelijke pennen van staal op hun moordende tocht naderden, en vermoedde, dat hij nog omstreeks een kwartier de tijd had.

— Hoe ben je gebonden, Jane? vroeg hij.

— Mijn armen zijn op de rug gebonden, mijn enkels zamengesnoerd. Maar ik kan geen stap doen, want om mijn middel is een ijzeren band en daaraan zit een korte ketting, die in de muur is vastgeklonken.

— Hebben ze je alles afgenomen wat je bij je droeg?

— In de zak van mijn schort zit een schaartje en wat naaigerij. Het is heel toevallig, dat ik dat juist bij me had.

Raffles beet zich op de lippen. Welk een prachtig werktuig kon een schaartje zijn, welk een nuttig ding, als men er slechts bij kon!

Eensklaps vroeg hij zacht:

— Kun je die band van die boezelaar grijpen?

— Als ik mijn handen uittrek, mischien... ja, het gaat, antwoordde zij.

— Tracht dan eerst de strik wat losser te maken, maar in 's hemelsnaam, doe het voorzichtig, want alles hangt hier van af. De strik mag in geen geval losgaan en tracht het schort zo te draaien, dat de zak van achteren komt. Gelukt het?

Zij gaf geen antwoord. Al haar zenuwen waren gespannen. Maar hij zag hoe het eenvoudige schort van zwart goed langzaam ronddraaide, zodat ten slotte de strik vooraan zat. Toen klonk weer zijn stem, fluisterend:

— Tracht nu je hand in de zak te steken. Is het een zakschaartje? Poog het dan te openen, maar om 's hemels-

wil, laat het niet vallen, want dan zijn wij beiden verloren.

Zijn ogen volgden alle uitdrukkingen op het gelaat van het meisje.

Toen zag hij haar ogen schitteren en hij vroeg:

— Heb je het schaartje kunnen openen?

— Ja, en ik heb mijn duim en wijsvinger stevig door de ogen.

— Probeer dan nu het touw te bereiken, dat om je polsen heen zit.

Een paar tellen verliepen en toen zei zij klagend:

— Onmogelijk, ik kan er in het geheel niet bij.

— Het moet! Versta je me? Het moet, Jane; bedenk, dat je leven er van afhangt. Tracht je polsen zo te wringen, dat je je vingers daar in dat schaartje wat kunt ombuigen. Wees dapper en bekommer je niet om een paar snijwonden.

Het meisje keek naar de stalen pennen en ineens kreeg haar gezicht een harde, vastberaden uitdrukking.

Raffles zag hoe zij zich op de lippen beet, om het niet uit te schreeuwen van pijn, terwijl zij haar tengere polsen trachtte rond te wringen in het knellende touw.

Een kort ogenblik keek hij naar de in het licht glanzende priemen. Zij waren nu verschrikkelijk duidelijk voor zijn blikken. De punten waren naaldscherp en dun, maar liepen langzamerhand dikker uit en de uiteinden trilden, naar het hem toescheen, heel zacht.

Toen keek hij weer naar haar gelaat omdat hij voelde, dat hij week dreigde te worden bij het zien van die afschuwelijke dingen, die over tien minuten in zijn ogen zouden binnendrin-

gen en hij zag hoe haar gehele gelaat met zweet overdekt was, maar hoe dat gelaat glansde!

— Ik heb de punt van het schaartje in het touw kunnen boren. Het touw gaat los, het touw gaat los!

Het volgende ogenblik viel zij uitgeput tegen de muur.

Raffles had bijna een schreeuw kunnen geven, haar armen met de vuurrode polsen, hingen tweezijdig slap langs haar lichaam neer.

Het schaartje was haar ontvallen, maar zij had het spoedig genoeg gevonden, nu zij haar handen kon bewegen en met driftige haast begon zij het touw door te knippen dat haar enkels bond.

Binnen enkele minuten had zij ook dit met het tamelijk botte voorwerp kunnen lossnijden.

Met een diepe zucht rekte zij haar ledematen en toen fluisterde zij plotseeling, verschrikt:

— Wat helpt dit alles? De ketting is te kort, ik kan u volstrekt niet bereiken en die afschuwelijke, die afgrijselijke pennen!

— Denk daar niet aan! beval Raffles, bijna ruw. Niets mag ons nu week en laf maken! Als je dapper bent en hardig, dat is misschien nog niet alles verloren! Ik kan mijn voet bewegen, zie je. Neem nu een van mijn schoenen! Knip de vilten zool open, je zult er een klein zaagje in vinden, wikkel er een punt van je rok om, dan doet het minder pijn, grijp de ketting bij het begin en zaag een van de schakels door!

Raffles had de daad reeds bij het woord gevoegd en behendig een van zijn Chinese sloffen naar het meisje gemikt.

Met vingers, die trilden van opwinding, maakte zij de zool los en vond daar in een holte inderdaad een fijn zaagje zonder handvat, waarvan zij de helft met haar rok omwikkelde. Toen begon zij, zich half omwendend, zo vlug zij kon, een der vrij dikke schakels door te vijlen.

— Vorder je, Jane? vroeg Raffles na enige tijd.

— Ik ben er ongeveer half door heen, antwoordde zij op schorre toon, zonder om te zien. Mijn hand wordt zo moe.

— Wissel het af met je linkerhand! zei Raffles, de blik afwendend van de naaldscherpe punten, die nu nauwelijks nog een voet van zijn ogen verwijderd waren.

Hij poogde zijn hoofd te bewegen, ofschoon wetend dat het nutteloos was.

Het zaagje ging knarsend en langzaam door het ijzer.

De priemen waren geen drie centimeters meer van zijn oogballen verwijderd.

Raffles sloot de ogen, hij kon niet anders. Het was alsof hij nu reeds de vlijmende, ondragelijke pijn voelde. En langzaam, langzaam zouden die priemen steeds verder doordringen, vooral langzaam, want de Chinese beul doet niets overhaast.

Een soort van doffe, doezelige gewaarwording kwam over hem, maar eensklaps schrok hij op, want hij had het geluid gehoord van de ketting, die tegen de muur viel.

Hij opende de ogen, vlak voor hem stond Jane, die met de uiterste inspanning de stalen punten uiteen poogde te wringen. Hij zag haar armen trillen.

Zij slaagde er in, de nu bijna meterlange priemen, bij de uiteinden enige centimeters uiteen te wringen en toen zonk zij, duizelig van vermoeidheid, voor een ogenblik naast de stoel neer, met het voorhoofd leunend tegen de knieën van Raffles.

Maar het was alsof die aanraking haar nieuwe moed schonk, want zij kwam weer overeind en begon met koortsachtige haast eerst de knellende hoofdband, vervolgens de riemen en tenslotte de touwen los te maken. Ondertussen gingen de stalen pennen rakelings langs de slapen van Raffles en een daarvan haalde hem zelfs de huid open.

Vlug trok hij zijn hoofd los, zodra hij vrij was, wreef zijn polsen, rekte en boog enige malen zijn armen en toen trok hij plotseling, gehoor gevend aan een onbedwingbare aandrang, het meis-

je naar zich toe, kuste haar op de ogen en fluisterde zacht :

— Op de ogen moet ik je kussen, Jane, omdat je de mijne gered hebt ! En nu stil, want nu begint het moeilijke werk misschien pas !

Hij trad op de deur toe en onderzocht haastig het slot.

De deur was van ijzer en het zou uiterst moeilijk zijn, zonder goede hulpmiddelen, de deur zelf aan te tasten.

Bijna een kwartier besteedde hij met vruchteloze pogingen, om alleen met behulp van het zaagje het slot te openen, dat zeer ingewikkeld bleek te zijn.

Maar eensklaps luisterde hij scherp toe, toen greep hij het meisje bij de arm en duwde haar in haar hoek terug.

— Daar komen zij ! beet hij haar toe. Houdt je armen op je rug; waarschijnlijk komen zij zien of alles al is afgelopen. Spring overeind zodra je mij ziet toeslaan. Wij zetten alles op een kaart, denk er om !

Raffles ging weer op de stoel zitten, alle spieren gespannen.

— Grendels schoven knarsend terug, een sleutel werd omgedraaid en de deur ging open.

De Chinees, die haar opende, zag waarschijnlijk bijna op hetzelfde ogenblik wat er was geschied, maar dat was toch nog een seconde te laat, want reeds was Raffles opgesprongen en had hem met een vreselijke slag tegen de kaak geveld.

Hij stak Jane de hand toe en trok haar vlug naar buiten.

De gang stond vol Chinezen, naar

het hem toescheen.

Hij bukte zich naar de gevelde bewaker en rukte snel het lange zwaard uit de gordel van de man.

En uit alle macht begon hij toe te slaan, terwijl de Chinezen gilden en als duivels op hem toesprongen.

Er waren er zeker acht en hij begreep, dat hij het onderspit zou moeten delven in die nauwe gang, toen plotseling een daverende, welbekende stem boven het geraas van de strijd en het kletteren van de blinkende zwaarden uitklonk :

— Mijnheer Brand, dat is Mylord ! Ik heb hem een lelijk woord horen zeggen. Hoera, er op los !

Welk wapen Henderson eigenlijk hanteerde, wist hij zichzelf nauwelijks te herinneren, maar het had een verschrikkelijke uitwerking, want het maalde de Chinezen neer, zoals de zeis van de landbouwer het met de rijpe graanhalmen doet.

De weg werd vrij en hijgend snelden de vier vluchtelingen eerst door de gang, toen door de geheimzinnige zaal, tenslotte door de hellende tunnel naar de kelder, waardoor ook Henderson en Brand waren binnengedrongen, ongerust door het wegblijven van Raffles.

Eindelijk konden zij de nachtlucht weer inademen, bloedend en dodelijk vermoeid, maar vrij !

... ..
Het behoeft niet te worden gezegd, dat Raffles later nog getracht heeft de schat terug te vinden. De geheimzinnige zaal vond hij; de schat echter nimmer !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Bende van de Gouden Ster

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.	43. — Rode Bill krijgt een lesje.
2. — De gestolen Dolk.	44. — De Stem van het Verleden.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	45. — Zwarte Anna.
4. — Het Verwisselde Lijk.	46. — Het Juweel van Prins Omar.
5. — Zonderlinge Epidemie.	47. — Gevaarlijk spel.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
7. — De Wraak der K. K. K.	49. — De Bende van Myra Bonati.
8. — Twee Doodsvijanden.	50. — Merry-Kid de verklikker.
9. — De Meester herleeft.	51. — Het Verlaten Slot.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	52. — De Riolen van Parijs.
11. — Raffles en Amor.	53. — Rovers en Verraders.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	54. — Een documentenjacht.
13. — De Broeder van Nicholson.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
14. — Avontuur in België.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
15. — De Moord in Kamer 13.	57. — Een Misluke Samenzwering.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	58. — De Kooi des Doods.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	59. — Jacht op Fortuin.
18. — De Strijd om het Geheim.	60. — De Gouden Wisselbeker.
19. — Naar het Goudland.	61. — Een Fatale Vrouw.
20. — Bloed en Goud.	62. — Een moderne Blauwbaard.
21. — De buitenste Duisternis.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
22. — De Waanzinnige.	64. — Een Spaans Drama.
23. — De gestole claim.	65. — Een merkwaardige diefstal.
24. — De bergduivel.	66. — Spoken op Marshy Manor.
25. — De Goud-fee.	67. — Chantage en Hypnose
26. — Onrust op Holderness Hall.	68. — De Lokstem van het Goud
27. — Het Geheime Document.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
28. — De Redding van « Goudhaar ».	70. — Het Revolutie Complot
29. — « Goudhaar ».	71. — Het Verlaten Huis
30. — De Smokkelkoningin.	72. — Het Spel met de Dood
31. — De Misdaad in de trein.	73. — Het Verstoorde Feest
32. — De Revue-Girl.	74. — Russisch Goud
33. — Professor Shirley.	75. — Een Moderne Robinson
34. — De Kit van Wong Li.	76. — De Moord in Fenchurch Street
35. — De Gewaande Radjah.	77. — Het Vioolwonder
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	78. — De Raadselachtige Moord
37. — De Duivels van de Gele Zee.	79. — Een Avontuur in China
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	80. — De Verborgten Schat
39. — Vijftig tegen één.	81. — De Chinese Schatkamer
40. — Ilona, de avonturierster.	
41. — De Kelder des Doods.	
42. — De onverwachte terugkeer.	

IN VOORBEREIDING :

82. — De Bende van de Gouden Ster

